

PONY WEST

BROJ 39

CENA 35 DINARA

BUČ KASIDI I KID

SABLAST SIJERA BLANKE

SR Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2,00 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr

Teks Gordon

SABLAST SIJERA BLANKE

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
Sablast Sijera Blanke

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

© by Bones and DEN PRESS

PONY-WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ **39** **Novembar** 1984. Cena 35 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Ti-homira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Bo-rivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučetić, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana ŠPA-Jaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovacu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa »Glas« Beograd, Vlajkovićeve 8.

Teks Gordon

SABLAST SIJERA BLANKE

Jedna pesnica zalupala je na vratima hotelske sobe, ispred kojih se čuo uzbuđeni šapat i nervozno premeštanje s noge na nogu oveće grupe ljudi.

– Ko je? – zareža Buč. Palcem je nategao oroz kolta još pre nego što ga je izvukao ispod jastuka i sada je nogama napipavao izuvene čizme.

– Deming . . . šerif – dopre spolja prigušen glas. – Kasidi, Kide, otvorite!

– Deming? Šta se dogodilo, do đavola? – javi se opet Buč. Navukavši s malo muke čizme, on se nečujno uspravi besno ošinuvši pogledom Kida, koji se cerio pri pogledu na njegove gole, mršave noge.

– Otvori! Sudija Holms izdao je nalog da uhapsim vas dvojicu – glas mu je bio gotovo molećiv. – To mi je dužnost, znate . . .

Kid bez reči odmahnu glavom. Bio je to odgovor na Bučov upitni pogled uperen prema prozoru. Na nesreću, hotel u San Rafaelu imao je dva sprata, a Buč je odabrao sobu na drugom spratu, što dalje od stalne buke koja je dopirala iz saluna.

– Da nas uhapsiš? – Šta smo učinili, do đavola? – zareža Buč. – I ko je taj Holms? Mislio sam da San Rafael nema sudiju, prokletstvo!

– Otvaraj ta vrata! – zagrmje neki drugi glas, mnogo oštiji od Demingovog, – Ili možda čekate da ih

provalimo?

Buč bespomoćno pogleda u Kida, koji je mirno, kao da se ništa ne događa, premeštao kutiju za duvan iz torbe kraj postelje u džep kaputa.

– Kide, šta da radimo? – šapnu on.

– Otvori im – sleže ovaj ramenima. – Šta bi drugo? Ima ih bar pet, a budi uveren da svi imaju vinčesterke u rukama. Hoćeš da nas izrešetaju kroz zatvorena vrata!

– Dosta sašaptavanja! – ponovo onaj grubi, arogantni glas koji je smenio Demingov. – Izadite sa rukama uvis, bez oružja, inače . . .

– Ras Nikols! – glasno se nasmeja Buč, prepoznavši najzad taj glas. Prezrivim pokretom odbacio je kolt na postelju i dohvatio pantalone sa stolice. – Šta tebe ovamo dovodi, Rase? Želiš još jednu lekciju iz pokera, a?

Kid je takođe odbacio opasač sa revolverom na krevet, mirnim korakom prišao vratima i otključao ih.

– U redu je – reče glasno. – Izlazimo. Sa rukama uvis. Deming, pazi da neko od tvojih ljudi ne napravi glupost!

Kid je mudro učinio što je odstupio korak, jer odbačena udarcem noge vrata snažno tresnuše o zid. Kroz tako stvoreni otvor, u sobu nahrupi nekoliko ljudi grubih lica sa vinčesterkama u rukama. U pozadini se video blede i uplašeno Demingovo lice.

Ras Nikols, krupan momak crvene kose i lica, u iznošenoj kaubojskoj odeći, gotovo zari cev puške Kidu u stomak, zlobno se cereći.

– Uzmi im koltove, Lefti! – dobaci preko ramena jednom pratiocu. – Videćeš kako će odmah postati fini i vaspitani kada ostanu bez oružja!

– Koji je to Holms, do đavola? I pod kakvom optužbom?

– Holms je sudija u Rozvelu, to je sedište okruga. A što se optužbe tiče . . . stvarno ne znam. Telegram iz Rozvela stigao je malčas. U njemu stoji samo da vas uhapsim, nalog stiže naknadno, poštanskom kočijom.

Dva prijatelja se zgledaše.

– Gde si našao samo ovako lepo društvo? – podrugljivo dobaci Kid. – Časna reč, Deming, nije mi zadovoljstvo ni da me uhapsu kad vidim Nikolsovu odvratnu njušku. Zašto nisi došao sam, da porazgovaramo kao ljudi, a?

– Nikols je bio kod telegrafiste kada je telegram stigao – postide – no reče šerif. – Sam se ponudio da pođe sa prijateljima i pomogne mi u hapšenju. Pristao sam . . . ovaj, da sam znao da ćete vas dvojica to tako mirno primiti, ja . . .

– Baš fino – isceri se Buč. – Ras Nikols, šerifov pomoćnik, borac za zakon do poslednje kapi krvi. Ko te poslao ovamo, Nikolse?

– To se tebe ne tiče! – odmahnu ovaj glavom, ali Buču nisu pro-

makli iznenađeni pogledi Nikolsovih ljudi. Četvorici gradskih besposličara Nikols je svakako ispričao nešto drugo.

– Tako znači? – umeša se i Kid.
– Koliko si dobio za ovaj posao, Rase? Dovoljno da prođe dva-tri sata pre nego što ih opet izgubiš na pokeru? Zar ne misliš da bi bilo lepo da koji dolar daš i svojim ortacima, a?

– Dosta je bilo komedije. Poći ćemo s tobom, Deming, ali pod jednim uslovom: da zadržimo oružje. Sačekaćemo kočiju u tvojoj kancelariji i zajedno pogledati taj nalog za hapšenje kada stigne. Posle toga ćemo videti šta ćemo. Važi?

Zeleni u licu, Nikolsovi ljudi zaglaviše na vrata, dok je njihov vođa oprezno ustupao korak po korak, ne skidajući pogleda sa mračnog otvora revolverске cevi. Osetivši tepih u hodniku pod nogama, nestao je iza ugla kao da ga goni razbesnela puma.

– Zatvori vrata, Deming – nasmeja se Kid, sedajući ponovo na postelju. – Sedi. Mislim da je za danas bilo dosta gluposti.

Šerif se oprezno spusti na ležaj pored Kida i tužno huknu, klimajući glavom.

– Gadan posao, momci – reče tiho. – Baš gadan . . . a San Rafael je bio tako miran gradić . . .

– Krajnje je vreme da mi neko kaže šta se to događa, boga mu! – opsova Buč, zakopčavajući opa-

sač sa koltom. – Zaista si dobio taj telegram, Deming?

– Naravno – uvređeno reče šerif.
– Nikols ga je doneo od telegrafiste . . .

– I?

– Videli ste. Morao sam doći da vas uhapsim . . .

Buč se umorno spusti na stolicu i dohvati dopola punu flašu viskija. Nasuo je dve čaše za Kida i Deminga, a sam se zadovolji dobrim gutljajem iz flaše.

– Kide?

– Ne znam – osmehnu se Sandens. – Ni meni još nije jasno šta se događa. Mislim da je moj predlog ipak najpametniji: sačekaćemo nalog i doznati o čemu se radi. Najzad, u Novom Meksiku ništa nismo učinili. Nema razloga da nas progone.

* * *

Buč Kasidi je zastao na izlazu iz hotela po navici; ne zbog toga što bi ga neko šesto čulo ili sličan osećaj upozorili na opasnost. Kad god bi iz zamračenog prostora izlazio na blistavu svetlost dana, on je zastajao pripremajući svoje oči na to – postupak koji mu je, jednostavno, ušao u krv posle mnogo godina života van zakona. Tako se i dogodilo da je Deming izašao prvi i odmakao nekoliko koraka po prašnjavoj ulici pre nego što su mu se Buč i Sandens priključili.

Šerif je još treptao zaslepljen

suncem, koje je preko krova zgrade na drugoj strani ulice osvetljavalo fasadu hotela i jednu polovinu puste ulice.

I da glavna ulica San Rafaela nije bila tiša nego obično, Buč i Kid bi odmah primetili opasnost, što se za Deminga ne bi moglo reći. Cev vinčesterke bila je dobro skrivena, priljubljena uza tamni drveni zid na uglu zgrade u senci sa druge strane.

Buč Kasidi i Sandens Kid i ovoga puta delovali su kao dobro uvežban duet. Jedan je pao na jednu, drugi na drugu stranu. Sandens je pri tom stigao da sa sobom povuče i šerifa, koji je iznenađeno uzviknuo u trenutku kada je uz oštri fijuk iznad njih preleteo metak iz vinčesterke.

Njihova dva kolta progovorila su istovremeno, zasipajući pravom kišom metaka drveni zid iza kojeg se nalazio skriveni strelac. Nisu se nadali da će ga pogoditi. Ubica je bio previše oprezan. Morali su dobiti u vremenu kako bi potražili bolji zaklon.

Pošto je pao udesno, Buč se nalazio nekoliko koraka bliže suprotnoj strani ulice. Prašina je polećela pod njegovim čizmama kada se podigao i u nekoliko skokova priljubio uza zid. Kid je na trenutak prekinuo paljbu, čuvajući poslednji metak u magacinu kolta, ali je zato Buč obnovio vatru, ne dozvoljavajući strelcu da se pojavi iz zaklona.

Tih nekoliko metaka dalo je i Kidu vremena da napuni svoje oružje i obnovi paljbu, otkidajući iverje sa drvenog zida u blizini mesta odakle su došli pucnji iz vinčesterke. Dugim skokovima Buč je potrčao prema tom mestu i zastao korak dalje, leđima priljubljen uza zid i gledajući u Kida.

Kidov kolt je začutao, što je značilo da je najzad došao trenutak za nepoznatog ubicu . . .

Cev vinčesterke pojavila se iza ugla, na stopu od Buča. Iznad nje sevale su hladne plave oči pod nisko spuštenim obodom šešira. Buč Kasidi ispalio je samo jedan metak, jedini preostali metak iz kolta.

Tačno među ta dva ledena plava oka . . .

Obrisao je znoj sa čela i mahnuo rukom Kidu, puneći ponovo oružje. Sandens je s gađenjem nastojao da otrese prašinu sa nekada elegantnog somotskog kaputa, bacajući iskosa poglede na Deminga, koji je još ležao licem zarivenim u tle.

– Hajde, Berte – reče Sandens tiho. – Gotovo je . . .

Šerif podiže glavu.

– Mrtav je?

– Naravno. Buč Kasidi nije još nijednom promašio sa rastojanja od jedne stope – nasmeja se Kid. – Možeš ustati, Deming, sve je u redu.

– Ko je to bio? – oprezno upita šerif, trljajući rame povređeno od

udara o zemlju.

– Ne znam. Ti si ovde šerif, do đavola, a ne ja!

– Hajde da pogledamo – progunda Deming.

Buč se već vraćao prema njima, klateći se u hodu. Usne su mu bile raširene u osmeh.

– Halo, šerife! Kako je bilo dole u prašini?

– Fino – Deming ispljunu još malo prašine iz usta. – Ko je to bio, Kasidi?

– Visok, krupan, plava kosa, plave oči, ožiljak nad desnim okom – precizno odgovori Buč. – Poznaješ ga?

– Hmmm...

Deming je nekoliko trenutaka zagledao lice ubijenog, odmahujući glavom, a onda se s naporom sagnuo i počeo da mu pretresa džepove. Dva prijatelja se zgledaše kad u unutrašnjem džepu kapa ubijenog toplo zazveča zlato. Mumlaajući sebi pod nos, šerif izbroja dvadeset novih zlatnika po dvadeset dolara.

– Četiri stotine – progunda Kid. – Buče, moramo nešto preduzeti. Cena nam pada, do đavola!

U međuvremenu, ulica se postepeno ispunjavala radoznalim licima, ali su se građani San Rafaela, nenaviknuti na pucnjavu, držali na pristojnoj udaljenosti čak i od svog šerifa. Krug oko njih trojice, međutim, sve više se stezao i gomila je postajala sve bučnija.

Jedna vitka prilika probi se kroz

lanac radoznalaca. Buč munu Kida laktom u rebra, a ovaj uzdahnu i prevrte očima.

– Kide! Nije te pogodio?

Glas koji je to izgovorio bio je topao i prijatan, iako veoma mlad. Uzbudjenje njegove vlasnice pokazivao je svaki pokret vitkog tela u muškoj odeći, iako su duga plava kosa ispod šešira, rumeno lice i čvrste grudi pod tankom košuljicom bili izuzetno ženstveni.

– Sve je u redu, Petsi – osmehnu se Kid. – Nije mene ni gađao, časna reč, već Deminga.

– Ah! – nezainteresovano reče devojka. – Tako, znači... Ipak, mogao je i tebe pogoditi, bitanga. Ko je to bio?

– Pojma nemamo – sleže Kid ramenima. – Nego, znaš šta, vrati se ti kući, Petsi, ovde nemaš šta da tražiš... Buč i ja, ovaj... treba nešto da porazgovaramo sa šerifom.

– Ja se ne bojim! – odseče devojka, isturajući ponosno grudi. – Da sam slučajno bila u blizini, taj dripac ne bi uspeo da ispali nijedan hitac, časna reč!

– Dobro, dobro! – nasmeja se Buč, tapšući je nežno po ramenu. – Već smo videli kako puca ta tvoja igračka za pojasom, Petsi. Čudi me samo kako ti otac dozvoljava da vučeš tu gvožduriju unaokolo!

– Zaista, Petsi, kako je Del? – ozbiljnim glasom upita Deming.

Na te reči smrači se i devojčino ljupko lice.

– Kao i obično – odgovori ona kratko. – Kide . . . mogu li da govorim s tobom?

– Žao mi je – osmehnu se ovaj. – Za sada ne. Buč i ja, znaš . . . uhapšeni smo.

– Šta?! Čika Berte, recite mi da se Kid šali! – zinu devojka.

– Na žalost – potvrdi šerif – to je istina. Maločas je stigao telegram iz Rozvela. Ne brini, siguran sam da je sve to običan nesporezum . . . Buče, Kide, idemo . . . Uskoro od ovih radoznalih budala nećemo moći ni da priđemo šerifovoj kancelariji.

* * *

Posedali su na škripave stolice oko džinovskog stola naherenog na jednu stranu i oslonjenog o zid. Deming sa uzdahom skide šešir i položi ga na hrpu prašnjavih poternica, mereći ispod oka koliko Buč šipa sebi i Kidu u ne baš čiste čaše.

– Dakle, Berte? – oštro reče Buč.

– Ne znam samo odakle da počnem – uzdahnu Deming.

– Od početka – odreza Kid. – I budi kratak! Ta kočija uskoro stiže.

– U redu, u redu – šerif sruči čašu niz grlo i strese se. – Uh . . . momci, stvari stoje ovako . . . Vas dvojica očigledno nekom smetate.

– Reci nam nešto novo – isceri se Buč. – To već znamo od onog

tipa koji je pucao na nas . . . Pitanje je – kome?

– E, to ni sam ne znam – sleže Deming ramenima – ali mislim da znam šta je u pitanju . . . Del Finegan je bolestan, teško bolestan. Lako se može dogoditi da šezdesetak hiljada grla i sva ona trava na ranču »DF« ostanu bez vlasnika.

– Kako bez vlasnika? – trže se Kid. – A mala Petsi?

– Petsi je dete – odmahnu šerif glavom. – Veoma lako može pasti u kandže nekom avanturisti koji će joj zavrteti mozak . . . da ne pominjem i onu mnogo realniju opasnost . . .

– Da i nje nestane – tino dobaci Buč. – Boga mu, na to nisam ni pomislio! Taj ranč predstavlja veliko bogatstvo. Kada ostane bez gazde, sjatiće se svi lešinari Novog Meksika!

– Tačno – klimnu šerif glavom. – Ja verujem da neko već kuje veoma ozbiljne planove da se dokopa imanja. U poslednje vreme grad je pun nepoznatih ljudi koji postavljaju neobična pitanja. Pa i ovo danas . . . Nekome je svakako palo u oči da se ti i Petsi viđate, Kide . . . Možda je hteo da na vreme ukloni sa puta neugodnu prepreku . . .

– Berte – okrete se Kid. – Za koga radi Nikols?

– Pojma nemam – sleže šerif ramenima. – Već mi je palo u oči da su mu džepovi iznenada puni para, iako su se mnogi svojski tru-

dili da ih isprazne za stolom za poker. I Buč među njima . . .

– Trudili! – isceri se Buč. – Bilo je lakše nego uzeti lilihip detetu, časna reč. Taj tip ne razlikuje ni boje u kartama . . . Mene zanima nešto drugo, Berte. Šta ćeš učiniti kada iz Rozvela stigne nalog za hapšenje?

– Prvo ću pogledati šta tamo stoji – progunđa šerif obarajući pogled. – Ako je sumnja osnovana i tako to, moraću da vas zatvorim . . .

– To nije loša ideja – klimnu Kid glavom, protežući se. – Od razgovora uvek ožednim. Je li, Berte, gde mogu naći Nikolsa u ovo doba?

– U »Sijeri« – progunđa šerif. – Znaš gde je, blizu štale. Ali, i on će sad izaći pred kočiju. Slušajte, momci. Zar ne mislite da bi bilo bolje da ipak ostanete ovde. Šta ako neko ponovo puca na vas?

– Proći će kao i onaj momak maločas – nasmeja se Buč, otvarajući vrata. – Idemo mi, Berte. Ako bude trebalo da nas ponovo hapsiš, bićemo u »Sijeri«. Važi?

– Skoro će podne – uzdahnu Buč podižući pogled prema nebu. – Kočija tek što nije stigla.

– Blizu smo – nemarno reče Kid. Do »Sijere«, neuglednog saluna stisnutog između štale i gvožđarske radnje Henrija–Ozborna, nije bilo više od pedesetak jardi.

Pucnji su odjeknuli u trenutku kada su zakoračili da pređu ulicu.

Jedan, dva, tri, pet brzih hitaca iz kolta u nekom zatvorenom prostoru blizu njih. Obojica su potrčali kao odbačeni oprugom.

– Polako! – zašišta Buč. – Neko puca u »Sijeri«!

Stisnuvši zube, sa koltom u ruci, Sandens Kid već je uskakao kroz pokretna vrata, pa Buču nije preostalo ništa drugo nego da pođe za njim. Uleteli su i odskočili korak u stranu, zgurivši se kako bi pružili što manju metu ako neko zapuca i na njih.

U polumraku saluna vladala je mrtva tišina, uznemirena samo škripom pokretnih vrata koja su se još njihala iza njihovih leđa. Nikakvo čudo, uostalom, što je bilo tako tiho: od pet ljudi koje su unutra zatekli, četvorica su bili mrtvi . . .

Peti, debeli barmen sa zasukanim rukavima koji su otkrivali dlakave podlaktice, tresao se od straha iza šanka, tako da su neuredno razbacane čaša oko njega zveketale. Lice mu je bilo bela mrlja u polutami, a razrogačene oči uperene nekud udesno, preko četiri nepokretna tela, u pravcu sporednih vrata koja su vodila pravo do susedne štale.

– Ko je to učinio? – oštro upita Kid. Jedan jedini pogled bio je dovoljan da utvrdi kako Rasu Nikolsu i njegovoj trojici drugara nema više pomoći.

Barmen proguta pljuvačku boreći se da progovori koju reč.

– S . . . s . . . ssss – zašišta on. – Sablast Sijera Blanke!

* * *

Buč Kasidi i Sandens Kid se zgledaše i slegoše ramenima, vraćajući koltove u futrolu. Zveckajući mamuzama prišli su četvorici mrtvaca i zagledali se u njih.

– Dobar strelac – tiho reče Buč.

Bili su pogođeni sa po jednim metkom, dvojica u lice, jedan pravo u srce. Jedino je Ras Nikols dobio dva metka, gotovo na isto mesto, u nisko čelo prekriveno neurednim pramenovima crvene kose, koja se sada pomešala sa krvlju.

Vrteći glavom, njih dvojica priđoše šanku. Barmen se još tresao čitavim telom.

– Dečko, kako se ti zoveš? – oštro upita Buč.

– Tankard . . . zašto? Džef Tankard . . .

– Fino, Džefe. Čini mi se da ne čuješ baš najbolje . . . Rekao sam sablasti i ostalog. Jasno?

– Mister, časna reč . . . momak je tako izgledao . . .

– Aha, momak! Bio je i neki momak, zar ne?

– Da – užurbano klimnu barmen glavom. – Visok, vitak, potpuno crna odeća i crni pončo. Imac je opasač i revolver ukrašen srebrom . . .

– Oho! – zviznu Kid. – Upadljiv tip, nema šta! Čudi me da ga ranije

nisam video u San Rafaelu. Kako izgleda?

– Zaboga, mister – gotovo uvređeno se trže barmen. – Zar vam nisam rekao? Imao je i crnu masku na licu.

– ! šta misliš da je to bila sablast?

– Svakako! Sablast Sijera Blanke! Pitajte koga hoćete u San Rafaelu . . . Svi znaju za sablast Sijera Blanke!

Kid pokretom ruke zadrža Buča, koji se naginjao preko šanka sa očiglednom namerom da učini nešto neugodno ogromnom crvenom nosu Džefa Tankarda, koji je uplašeno ustuknuo.

– Polako, Buče – reče mirno. – Pusti čoveka da ispriča do kraja . . . Džefe, kažeš da ovde svi znaju za sablast Sijera Blanke. Nama to niko nije pomenuo . . .

– Moguće . . . sablast se pojavljuje veoma retko. Poslednji put bilo je to pre više od dvadeset godina, kada je spaljen ranč Horasa Bendiksa, gore uz reku, a pre toga kada su Indijanci napali San Rafael, šezdeset šeste ili tako neka-ko . . .

– Sablast koja malo radi, a dugo se odmara – isceri se Buč. – I vi ovde verujete u takve stvari, Džefe?

– Naravno! – izbulji se barmen. – Do đavola, mister, pa ubio je četiri čoveka na moje oči!

– Ta sablast prokleta dobro gađa, nema šta – progunđa Buč. –

Mada ne mogu reći da nam je učinila neku veliku uslugu. Ras Nikols bio mi je potreban živ.

Pračeni tužnim Tankardovim pogledom, njih dvojica izadoše iz saluna i osvrtoše se oko sebe, ne obraćajući pažnju na grupicu koja se s poštovanjem razmače pred njima. Šerif Deming je već prilazio, crven u licu, sa koltom u ruci, zadihan od trčanja.

– Opet pucjava! – stenjao je on. – Ko je sada pucao? Vas dvojica?

– Ma ne – odmahnu Kid glavom. – Iako mislim da nam nećeš verovati...

– Imamo i svedoka – isceri se Kid, pokazujući glavom prema salunu. – Džef Tankard, on je video ubicu, ali ti i ja odmah mogu reći ko je to učinio ako želiš da znaš...

– Ako želi! – frknu Buč. – Govori odmah, do đavola, ne želim nipošto da propustim ovaj prizor!

– Kakav prizor? – trže se Deming. – Vama je do šale, prokletstvo, a u San Rafaelu puca se na sve strane!

– Buč je u pravu – cerekao se i Kid. – Ni za šta na svetu ne bih dopustio, da ti neko drugi kaže ko je ubica a ja da ne vidim izraz na tvom licu!

– U redu! – zareža Deming. – Govori već jednom!

Kid se uozbilji i naže prema šerifu. Šapat kojim je progovorio bio je zlokobno tih.

– Sablast Sijera Blanke!

Šerifova reakcija iznenadila je oba prijatelja, jer se na licu Berta Deminga nije pomerila ni jedna jedina crta.

– Pa šta? – reče šerif hladnokrvno.

– Kako »pa šta«? – zbuni se Buč. – Možda nisi dobo čuo... sablast... sablast Sijera Blanke, do đavola!

– Čuo sam, zato i kažem »pa šta« – nasmeja se Deming. – Mi u San Rafaelu znamo tu legendu, zato me nisi ni iznenadio, Kide.

– Legendu? – frknu Kid. – Ta tvoja legenda ubila je četiri čoveka sa pet metaka, Berte!

– Da – zamišljeno reče šerif – to i liči na nju. Opasač i pištolj bili su ukrašeni srebrom, zar ne? I nosio je potpuno crnu odeću i crnu masku na licu?

– Ipak sam ja bio u pravu, Kide – dobaci preko ramena. – Trebalo je odmah da odemo odavde. Ovaj grad je pošasavio! Sa šerifom na čelu!

– Trenutak – zadrži ga Kid. – Berte, da li je stigao nalog iz Rozvela?

– Nalog! Ah, nalog za hapšenje – nasmeja se Deming. – Ne, Kide, nikakav nalog nije stigao kočijom. Što se mene tiče, vas dvojica ste čisti!

– Tako znači – progundā Kid. – U redu... hvala ti, Berte. Idemo onda nas dvojica nekud na pivo dok ti juriš tu svoju lokalnu sa-

blast.

– Srećan lov! – sarkastično dobaci Buč i mahnu rukom.

Iznenadni topot kopita privuče pažnju čitave grupe pred salunom »Sijera«. Jahač koji je izbio iza ugla nije štedeo svoju životinju, čak i na cilju svoje očigledno dugotrajne trke. Zaustavio je konja pred samim šerifom, u ogromnom oblaku žute prašine.

– Šerife! – umorno zadahta mlađić u kaubojskoj odeći. – Gazda je umro . . . a na ranču je prava ludnica!

Deming gadno opsova i tresnu svoj šešir pod noge, besno ga zgazivši nekoliko puta. Buč dohvati za rukav najbližeg čoveka.

– Gazda ovog kauboja bio je Del Finegan, zar ne? – upita.

Ovaj uzbuđeno zaklima glavom.

– Aha . . . matori je najzad oda-peo. Sada će biti gužve!

Sandens Kid nije ni sačekao krajrečenice. Okrenuo se u nestu i krenuo u suprotnom pravcu od malopredašnjeg, čak i ne pogledavši ide li Buč za njim.

Ovaj resignirano sleže ramenima. Znao je već šta Kid smeri.

Čekalo ih je dugo i nimalo lako jahanje do ranča »DF« . . .

* * *

Sandens Kid je dozvolio svom konju da predahne tek sedam ili osam milja van grada, pošto su s mnogo napora savladali strmu

stazu koja je kroz klanac vodila do prostrane travnate visoravni u podnožju Sijera Blanke. Ta visoravan je i predstavljala ranč »DF«, ogromno imanje, bolje rečeno carstvo Dela Finegana, posejano nebrojenim hiljadama grla stoke, za koje je još bilo dovoljno trave i vode. Prirodne prepreke olakšavale su čuvanje i okupljanje stoke. Zato se Finegan veoma brzo i obogatio, bezbedan od krupnih kradljivaca. Ovi su mogli doći samo jednim jedinim putem, kroz uski klanac u kojem je šačica ljudi mogla zaustaviti čitavu armiju.

Sa mesta na kojem su dva jahača zastala, pružao se pogled na Fineganovo carstvo sve do strmih obronaka Sijera Blanke koji su svojim stenama obeležavali zapadnu granicu ranča. Velika bela kuća na jednoj uzvišici videla se jasno u prozirnom planinskom vazduhu, odajući utisak da se nalazi mnogo bliže od pet milja, što je bila stvarna razdaljina.

Od izlaza iz klanca široki dobro utabani put vodio je gotovo pravo na zapad, prema kući, tako da su njih dvojica najzad mogli jahati naporedo. Čutanje je prvi prekinuo Buč.

– Kuda mi u stvari žurimo, Kide?

– Čuo si onog kauboja, prokletstvo! – zareža Sandens. – Na ranču je sada svakako pravi kaos! Onom detetu svakako će biti potrebna pomoć!

– Mogli smo bar zastati da ga pi-

tamo šta se stvarno događa – gundao je Buč. – Ovako, upadamo, a ni sami ne znamo u šta!

– Ne nadaj se ničem lepom – leđeno se osmehnu Kid i ruka mu pogladi dršku revolvera. – Znaš šta se obično događa kad nestane nekog velikog rančera... Svi oko njega nastoje da ščepaju što veći deo kolača.

– Nismo sreli još nikoga da tera stoku – odmahnu Buč glavom – a drugog puta sa ranča nema.

– Stoku – prezrivo procedi Kid. – Takvim ljudima nije do stoke, Buče. Finegan je bio veoma bogat. Mora da je ta kuća puna dragocenosti koje se lako mogu odneti i prodati... Da ne govorimo o gotovom novcu!

– Ipak... nemoguće da je do smrti bio okružen samim propalicama – sleže Buč ramenima. – Dugo je bolovao, morao je znati šta će se dogoditi kad umre.

– Možda – sleže Kid ramenima. – Videćemo, uostalom, veoma brzo... I ne zaboravi: dovoljna je jedna propalica da zavede gomilu poštenih ljudi!

Jahali su ćutke naredne tri milje, žustrije goneći konje, ali im se činilo da kuća na uzvišici nije ni malo bliže nego kada su je prvi put ugledali. Kada je čuo pucnjave, čiji se potmuli odjek odbijao o stene na zapadu, Buč pogleda prema Kidu, ali njegovo lice ostade nepokretno. Samo Kidov konj zarza od bola zbog novog nestrpljivog

udarca oštrim mamuzama.

Tle, red njima sada je naglo padalo prema potoku, čija voda na trenutak zapršta pod kopitama konja. Odavde se kuća nije više videla, jer je put vijugao kroz retku borovu šumicu koja se postepeno pela prema uzvišici na drugoj strani.

– Stani! – oštro reče Buč i zadržava svog konja.

– Šta ti je, do đavola? – besno reče Kid, zastajući i sam. – Znaš da žurimo!

– Ako želiš da naletiš na metak, produži bez mene – hladno reče Buč. – Ti momci sigurno nisu toliko naivni da ne postave stražu na prilazu do kuće... ako već imaju tako loše namere kakve im pripisuješ.

– Ja im pripisujem? Ti nisi čuo maločas kako se gore puca?

– Utoliko pre moramo biti oprezniji, do đavola! – pljunu Buč u travu. – Poslušaj svog ortaka, Kide, nećeš pogrešiti. Hajde da ovde siđemo sa puta i produžimo kroz šumu. Stići ćemo nešto kasnije, priznajem, ali ćemo zato stići bez rupa u glavi...

– Ne! – Kid odlučno odmahnu glavom. Drveće je retko. Ako postoji zaseda, videćemo se još izdaleka. Idemo putem!

– Vrlo dobro! – ljutnu se Buč. – Zbog male Petsi Finegan i ti si pošasavio. Idi putem ako hoćeš, ali Buč Kasidi će okolo, sigurnijim načinom!

Sandens Kid ništa nije odgovorio. Jedva i pogledavši prijatelja, zario je mamuze konju u bokove i odjurio stazom kroz drveće. Buč je gledao za njim, rezignirano mašući glavom.

Pre nego što je pognao svog konja udesno sa staze, on pažljivo proveri kolt i vinčesterku na sedlu. Znao je da je sa oružjem sve u redu, ali je isto tako znao da su mnogi stradali zato što oružje nisu proveravali pre svakog opasnijeg posla.

Drveće je zaista bilo retko, i on je prilično brzo napredovao, oprezno gledajući oko sebe. Osećaj za orijentaciju nije ga napuštao. On zadovoljno klimnu glavom pola časa kasnije, kada među drvećem ugleda obrise velike kuće. Prišao joj je sa bočne strane. Odavde ga svakako niko neće očekivati.

Kid, međutim, nije uleteo u zasedu. Posle onih pucnjeva, od kuće nije dopro nikakav šum. Naravno, postojala je mogućnost da su ga iznenadili i uhvatili bez borbe, ali Buč Kasidi u takvu mogućnost nije ozbiljno verovao. Ma koliko se Sandens Kidu žurilo, on nikada nije zaboravljao na opreznost...

Buč sjaha s konja i pažljivo ga priveza u zaklonu visokog žbunja. Malo dalje šuma se završavala i on sa vinčesterkom u ruci oprezno izviri iz zaklona.

Ulaz u kuću odavde se nije video, ali se zato pružao savršen

pogled na dugi niz pomoćnih zgrada koji se pružao paralelno sa kućom levo od Buča. Jedna od njih, očigledno spavaonica za kauboje, nedavno je bila izložena žestokoj vatri, o čemu su svedočili sveži tragovi na od vremena potamnelom drvetu. Iza razbijenih prozora povremeno se naslućivao pokret i Buču se u jednom trenutku učini da iza jednog od njih stoji čovek sa puškom u rukama.

Kao da potvrđuje njegov zaključak, iz spavaonice odjeknu novi pucanj, usmeren nekud prema ulazu u kuću. Sa te strane odgovorila je čitava salva iz najmanje pet-šest pušaka i revolvera.

– Lepo, boga mi – progundā Buč. – Jedna od ove dve zaraćene strane svakako je u pravu... jedino što nema nikoga da mi objasni koja...

Sandens Kida nije bilo nigde na vidiku. Buč je nekoliko trenutaka napeto razmišljao. Kid će svakako najpre pohitati da nađe Petsi Finegan, a ona se najverovatnije nalazila u kući. Devojka je, sem toga, bila i jedina kojoj se u ovom trenutku smelo verovati; ona će valjda znati ko se bori za nju, a ko protiv nje...

Buč uzdahnu. Zaključak je bio jasan, ali se njemu nije nimalo dopadao.

Trebalo je prodreti u kuću...

– Pametan zaključak, Kasidi, nema šta – progundā Buč ponovo. – Samo još da otkriješ i kako...

Sa strane na kojoj se on nalazio kuća nije imala prozora u prizemlju. Mudra predostrožnost za ona nemirna vremena u kojima je bila i građena. Svakako, moglo se ući otpozadi, ali su to i ljudi u kući dobro znali; na tu stranu budno će motriti najmanje jedan strelac sa vinčesterkom u ruci.

A od ivice šume do kuće bilo je najmanje pedeset jardi brisanog prostora . . .

Oklevanje, međutim, nijednu tu činjenicu nije moglo izmeniti, i Buč Kasidi jurnu kroz visoku travu, često menjajući pravac kako bi otežao nišanje strelcima u spavaonici.

Pao je zadihan uza sam zid kuće, začuđen što iznad njegove glave sve vreme nije prozviždao nijedan metak. Ti momci u spavaonici ili su bili slepi, ili . . .

Nije bilo vremena da traži objašnjenje. Priljubljen uza zid, Buč oprezno izviri iza ugla na zadnjoj strani kuće. Nije bilo teško odlučiti se na tu stranu: tu je bio izložen hicima samo one grupe u kući, sa prednje strane mogli su ga gađati i jedni i drugi.

Hmmm . . . ovde je bilo i prozora, ali prozora sa čvrstim čeličnim rešetkama kroz koje se nije moglo ući. Zadnja vrata bila su takođe blizu, ali Buč nije mogao videti da li su otvorena.

Posle onih nekoliko pucnjeva, ponovo je zavladala zlokobna tišina. Buč se s nelagodnošću osvrte

oko sebe. Sve češće mu je padala na um pomisao o sablasti Sijere Blanke. Prokletstvo, možda ta sablast zaista postoji.

Stisnuvši zube, on se naže kako ga ne bi ugledali kroz prozor i nečujno se prišunja vratima. Zatvorena, naravno . . .

On oprezno ispruži prste leve ruke da bi dotakao izlisanu mesinganu kvaku i proverio da li su vrata zaključana.

Još pre nego što je dosegao do nje, kvaka lagano, bešumno počela se pomera naniže. Buč proguta pljuvačku, osećajući kako mu se pod šeširom kosa polako diže.

Sablast Sijera Blanke?

Ponovo bez ikakvog šuma kvaka stiže do kraja svoje putanje i vrata se odškrinuše za nekoliko palaca.

– Upadaj, Buče! – prosikta neko iza njih.

* * *

Sandens Kid se cerio čitavim licem posmatrajući kako Buč briše ledeni znoj sa lica, leđima oslo-njen o vrata na koja je tako neočekivano ušao.

– Šta si mislio! – upita Kid. – Da je matori Finegan ustao da ti otvori, a?

– Idi do đavola! – progundala Buč. – Šta se ovde događa? Ko su oni momci u kaubojskoj spavaonici?

– Pojma nemam – sleže Kid ramenima. – I sâm sam maločas us-

peo da se uvučem u kuću. Nikoga još nisam video unutra.

– Kako si ušao?

– Kroz prozor prvog sprata, uz pomoć lasa – osmehnu se Kid. – I nemoj misliti da je bilo lako, do đavola!

Buč se ogleda oko sebe. On i Kid našli su se u prostranoj kuhinji koja je blistala od čistoće, ne računajući hleb, pečeno meso i nekoliko praznih flaša dobrog vina neuredno razbacanih po dugom stolu na kojem je neko na brzinu jeo. Jedna vrata vodila su na suprotnu stranu i Buč glavom pokaza prema njima.

– Gde izlazimo odavde?

– U hodnik, pa na stepenište iz hola.

– Hmmm... i nikoga nisi video? Do đavola, ko onda puca iz kuće? Duhovi?

– Vidim da je onaj šašavi barman i tebe zarazio pričama o sablastima – promrmlja Kid. – Mada...

– Mada? – isceri se Buč.

– U redu, priznajem... nisam do kraja išao stazom, za svaki slučaj – Kid se osmehivao kao da se pravda. – Zašao sam u šumi na drugoj strani i na konju došao do zadnjeg dela zgrade. Jedan prozor gore je otvoren. Uzverao sam se i oterao konja natrag u zaklen. Ti si stigao možda koji minut kasnije...

Buč uzdahnu, proveravajući još jednom vinčesterku u rukama.

– Dobro, hajde da vidimo šta se ovde događa...

I pored duge bolesti Dela Finegana, neko je vodio računa o kući. Ni vrata ni daščani pod nisu škripali kada su se njih dvojica oprezno provukli u kratki hodnik, odakle su još jedna vrata vodila u veliki hol. Kid oprezno izviri.

– Nema nikog – šapnu. – Idemo...

Neodlučno su zastali u podnožju stepeništa. Buč se osvrte oko sebe. Po jedna vrata vodila su na svaku stranu hola u bočne delove kuće.

– Na koju stranu? – prošapta.

– Ja bih najpre gore – odmahnu Kid glavom. – Del je verovatno tamo ležao. Najveći su izgledi da tamo pronađemo nekog od njegovih.

– Može biti... ali mi se ove stepenice ne sviđaju, bogamu. Ako neko upadne u hol, bićemo na njima kao muve na zidu!

Kid sleže ramenima i oprezno zakorači na prvi stepenik, koji zakrcka pod njegovom težinom. Zvuk sablasno odjeknu u praznoj, tihoj kući. Buč se naježi. Do đavola, ovo im nije trebalo...

Sandens je hitrim korakom već savlađivao kratki luk stepenica, i Buč nije imao drugog izbora nego da krene za njim. Zastali su na vrhu, oprezno izvirujući levo i desno.

Prasak kolta. Metak zlokobno fjučnu ispred Bučovog nosa i on

pade na stepenice, podižući vinčesterku.

– Natrag, razbojnici! – povika neko, s njihove leve strane.

Ženski glas!

Kid se tiho nasmeja.

– Petsi? – uzviknu.

Jedna od bočnih vrata u holu otvoriše se s treskom i na njih izlete krupan čovek sa revolverom u ruci. Cev se preteći podiže prema vrhu stepeništa.

Buč ovog puta nije želeo ništa da rizikuje. Metak iz vinčesterke zari se čoveku pred noge, razbacujući iverje s poda. Ovaj zaurla od strana i poleduške se baci unazad kroz vrata, praćen još jednim metkom, koji mu gotovo odnese potpetnicu sa čizme.

S mukom se uspravljajući, Buč prekorno zavrte glavom. Mala Pet-si Finegan već je gotovo nestala u Kidovom zagrljaju. S te strane dopirali su samo neki nerazumljivi glasovi, kao ispod vode.

– Dosta cniakanja! – zareža Buč na kraju. – Vreme je da nam neko kaže šta se ovde događa, bogamu!

Kid s mukom odvoji devojčine ruke od svog vrata i blago je odgurnu od sebe.

– Buč je u pravu, devojčice – reče čvrsto. – Za ovo uvek ima vremena, znaš . . .

– Ohhh . . . – razočarano uzdahnu ona, ali ne propusti da hitrim pokretima uredi razbarušenu kosu. Tako je lepo što si došao,

Kide . . .

– Znači li to da ja mogu i da se vratim? – zajedljivo upita Buč. – Izgleda da smetam, a?

– Izvini, Buče – osmehnu se devojka. – Nisam to htela da kažem, časna reč. Ja samo . . .

– Dobro, dobro – prekide je Kid. – Budi kraća, Petsi, svakog časa može izleteti još neko i početi da puca na nas, a ja hoću da znam bar ko je to i zbog čega puca . . .

Devojka pređe rukom preko čela i plave oči potamneše joj od bola.

– Hajde – dodade Kid malo nežnije. – Budi hrabra, Petsi. Sada će sve biti u redu . . .

– Ti ljudi dole u prizemlju – počeo tihim glasom – naši su kauboji. Bivši kauboji, bolje da kažem, počeli su da pljačkaju kuću tek što je tata sklopio oči. Bak Menson, naš predvodnik, pokušao je da ih spreči, ali je banda bila spremna na sve . . . Bak je ranjem i sa nećalicinom poštenih kauboja zatvorio se u spavaonicu. Posluga iz kuće razbežala se čim je počela pucnjava, ja . . . – ona zajeca.

– Ti si ostala na spratu da čuvaš očevo telo – tiho reče Kid. – Hrabra si devojka, Petsi. Koliko ima tih razbojnika i ko ih vodi?

– Četvorica – reče devojka. – Ja sam bar videla četvoricu i mislim da je glavni neki Noks. Njega je lako prepoznati, nosi dugu crnu bradu . . .

– Noks. Crna brada – klimnu

Buč glavom. – Ne sekiraj se, devojčice, taj je naš. Ti si poslala onog kauboja u grad po šerifa?

– Sta, neko je ipak odjahao u grad? – trže se devojka. – Nisam, mora da je to Bak učinio ... ali od toga nema mnogo pomoći – uzdahnu ona. – Čika Bert, šerif, sam ne može ništa, a fini građani San Rafaela neće ni prstom mrdnuti da zaštite imovinu Dela Finegana ...

– Ima li puno vrednih predmeta u kući? – radoznalo upita Buč. – Novca?

– Novca nema mnogo – blede se osmehnu devojka. – Tata je sve preneo u banku kada je osetio da mu se bliži kraj. A ovo po kući ... to jesu lepe stvari, ali ne verujem da ti razbojnici umeju da procene njihovu vrednost. Možda srebrni pribor za jelo, dole u trpezariji, nekoliko svećnjaka i slično ... ali neka to đavo nosi! Želim samo da odu i prestanu da uznemiravaju jadnog tatu – ona ponovo zajeca.

Kid zataknu palce za opasač sa revolverom.

– Dobro je, devojčice – reče nežno. – Vрати se sada ocu, a Buč i ja ćemo srediti te razbojнике. Uskoro će sve biti gotovo, videćeš.

Ona poslušno klimnu glavom, brišući suze. Još uvek u muškoj odeći, sa revolverom za pojasom, kretala se ipak lako i graciozno, odajući svoju ženstvenost svakim pokretom.

Zastala je na vratima koja su iz hodnika vodila nekud desno.

– Kide, treba odmah da ti kažem ...

– Šta? – trže se ovaj.

– Tata ... Del Finegan ... on, znaš, u stvari, nije moj pravi otac ...

– Lepo – progundā Buč. -- Baš lepo ...

Kid samo klimnu glavom.

– Dobro ... o tome ćemo razgovarati kad razjurimo bandu. Važi?

Vrata se tiho zatvoriše za njom, a Kid izvuče revolver iz futrole i priđe ponovo stepeništu, oprezno izvirujući u hol.

– Kide ...

– Šta je sad, do đavola?

– Ti kao da nisi čuo malu ... Znaš li u kakvu nas to situaciju dovodi, prokletstvo? Neko može reći da smo se udružili s njom kako bismo opljačkali Fineganovu imovinu!

– A ti kao da nisi čuo mene? O tome posle. Jasno?

Plave oči Sandens Kida blesnuše gnevom i Buč klimnu glavom. Uzdahnuo je i stavio dva nova metka u magacin vinčesterke. Opresno su krenuli niz stepenice, spremni na novi opasni obračun u tihoj kući pod čijim krovom je ležao najmanje jedan mrtvac ...

* * *

– Stani, do đavola! – prosikta Buč kada Kid odlučnim korakom pođe prema vratima kroz koja je maločas izleteo čovek sa revolve-

rom. – Oni sad znaju da smo ovde i držaće ta vrata na oku!

– Imaš neku bolju ideju? – šapnu Kid.

– Imam. Treba ih nekako namamiti da izađu . . .

– I nalete na naše cevi – isceri se Kid. – Lepo si to smislio, Buče, nema šta. Pa dobro, hajde da ih zamolimo da nam učine tu sitnu uslugu . . .

– Neće biti potrebno. Doći će i bez molbe – isceri se Buč. – Razmisli malo. Šta oni ovde traže?

– Šta tu ima da se razmišlja? Pare, zlato, nakit . . .

– Bravo! Zar ti treba bolji mac?

– Nije loše – progundā Kid. – Samo što nas dvojica nemamo ni para, a o zlato i nakitu: . . . – on odmahnu rukom.

Buč pokaza glavom prema glomaznom ormaru ispod stepenica koji je zauzimao dobar deo pozadine hola.

– Daje li ti ovo neku ideju?

Kidove usne razvukoše se u osmeh.

– Hmm . . . možda nam i upali . . . Treba pokušati . . .

Još jednom su se osvrnuli oko sebe, a onda potražiše najbolji zaklon ispod stepenica. Kid je držao vrata na oku, a Buč priđe ormaru i **kundakom yinčesterke razbi staklo na njemu.** Nastavio je da udara, po stakli i drvetu, oponašajući tako šumove kakve dobri provalnici nikada ne stvaraju.

Niko nikada neće doznati šta su Noks i njegovi ljudi pomislili. Podeljeni u dve grupe, na dve strane hola, verovatno su sve vreme sumnjali jedni u druge, plašeći se da se ortaci ne izgube sa plenom čim pronađu nešto vrednije. Svakako im nije išlo u glavu da Del Finegan nema u kući najmanje desetak hiljada dolara, a taj novac nisu uspevali da pronađu i pored svih napora.

A tu su sada bila i dvojica prijatelja, o kojima razbojnici nisu znali ništa. Kao i svi lupeži, svakako su pretpostavljali da su lupeži i drugi, pa su u njima dvojici videli samo konkurenciju u podeli do sada ne baš naročito velikog plena.

Bilo kako bilo, buka koju je Buč stvarao, naterala ih je na akciju. Kao da su se dogovorili, oboja vrata otvorila su se gotovo u istom trenutku i na njih su nahrupili ljudi grubih lica, sipajući vatru iz koltova.

Obračun je bio kratak i strašan. Na takvom rastojanju Buč Kasidi i Sandens Kid nisu mogli promašiti nijednim hicem. Hol nije bio mali, ali se za manje od minuta ispunio gustim barutnim dimom koji je progutao sve oko dvojice prijatelja.

Onda zavlada strašna tišina, prekinuta samo tihim metalnim zvukom ubacivanja novih metaka u magacine oružja.

– Kide . . . – začu se odozgo tih glas devojke. – Kide!

– Sve je u redu, Petsi – glasno odgovori Sandens oprezno izlazeći iz zaklona. – Ostani gore dok se ovaj dim ne razbije . . . Možda nisu svi mrtvi . . .

– Teško – hladno se osmehnu Buč. – Bar oni koje sam ja gađao . . .

On hitrim korakom pređe preko hola i udarcem noge širom otvori vrata, priljubljujući se uza zid kako ne bi postao meta kaubojima u spavaonici preko puta.

– Ne pucajte, momci! – povika. – Sve je gotovo . . . ovde su Buč Kasidi i Sandens Kid!

Barutni dim već se lagano slivao prema otvorenim vratima, otkrivajući stravični prizor u holu, posejanom mrtvim telima ispod kojih su se sve brže širile velike lokve krvi.

– Ne moraš ovo gledati, Petsi – mirno reče Kid. – Vрати se u sobu. Mi ćemo ovo srediti sa kaubojima . . .

– Ja se ne plašim krvi – odlučno reče devojka – ali . . .

– Tako je. Budi dobro dete i vrati se gore. Mi ćemo te pozvati kad bude gotovo . . .

– Da li je sa mis Petsi sve u redu? – javi se jedan krupan glas iz spavaonice. – Hoćemo da je vidimo, do đavola! Svako može uzeti ime Kasidi i Kid!

– Sve je u redu, Bak – povika devojka sa stepenica. – Možete izaći! Kid i Buč su pobili razbojнике!

Vrata spavaonice oprezno se odškrinuše i na njima se pojavi vi-

šok kauboj sa revolverom u ruci. Čelo mu je skrivao zavoj natopljen krvlju, koji je on neprestano gurkao naviše kako mu ne bi padao u oči. Hitrim korakom prešao je rastojanje od kuće i lako ustrčao uz kamene stepenice.

Jedan pogled bio mu je dovoljan da se uveri da je sve u najboljem redu. S poštovanjem je klimnuo glavom dvojici prijatelja.

– Momci, možete izaći! – doviknu svojim drugovima u spavaonici, a onda se ponovo okrete Buču i Kidu. – Kako ste vas dvojica ovamo upali, do đavola? Nijednog nismo uspeli da vidimo! Svejedno . . . važno je da je sa mis Petsi sve u redu i da pljačkaši nisu uspeali! U malo da zaboravim . . . ja sam Bak Menson, predvodnik na ranču.

Iz spavaonice u hol prešla su još dva kauboja bledih, umornih lica poštenih ljudi koji nisu navikli da laso i gvožđe za žigosanje menjaju drškama revolvera. Nije bilo nikakvo čudo što su razbojnici tako lako zavladaali rančom »DF«, pomisli Buč. Prava je sreća što nisu učinili i nešto mnogo gore . . .

– Bak – reče Kid – ti ćeš se pobrinuti da se ovo malo sredi pre nego što mis Petsi siđe. A onda . . . da li si razmišljao o sahrani? Hoće li neko otići u grad po sveštenika.

– Nema potrebe – odmahnu Menson glavom. – Stari Finegan nije verovao u boga. Sve ćemo to

srediti sami, ne brini ništa.

– U redu. Idemo onda nas dvojica gore po Petsi.

Energični predvodnik već je izdavao naredbe dvojici preostalih kauboja. Buč i Kid shvatiše da je ranč za sada u najboljim rukama. Lagano su se uspeli uz stepenice, na čijem vrhu ih je Petsi ponovo čekala.

– Rekao sam ti da se vratiš u sobu – nežno reče Kid. – Ovo nije prizor za mlade devojkice, Petsi...

Petsi skrušeno klimnu glavom i pođe ispred njih. Buč zastade pred vratima sobe iz koje je maločas izašla.

– On je ovde... Del?

Devojka potvrdi glavom.

– Ali ćemo mi u drugu prostoriju...

Otvorila je vrata na drugoj strani hodnika i propustila ih u mali ukusno uređeni salon, u kojem se na svakom koraku naslućivala ženska ruka. Poluotvorena vrata iz njega otkrivala su spavaću sobu mlade devojkice, sa još neraspremljenom posteljom.

Petsi pocrvene videvši poglede njih dvojice i hitro zatvori ta vrata.

– Sedite – reče. – Nemam ovde nikakvog pića, ali mogu viknuti Baku da donese iz tatine radne sobe...

– Bak ima posla – odmahnu Buč glavom. – To je na ovom spratu?

– Jeste – klimnu devojka glavom. – Pored ove prostorije. Odmah ćeš videti bife, Buče.

Buč se vratio nekoliko minuta kasnije, gurajući ramenom vrata jer su mu ruke bile zauzete velikim poslužavnikom sa flašama i nekoliko čaša. Zastao je sa svim tim u rukama i tiho zviznuo.

– Znači, zato si me ti slala po piće, Petsi?

Kid i devojka ponovo su bili u čvrstom zagrljaju, ali je Buč imao utisak da je time i sam Kid pomalo iznenađen, bar po položaju u kojem je sedeo u fotelji, pritisnut odozgo vitkim i čvrstim telom. Mora da se bacila na njega čim je Buč okrenuo leđa...

Odvajajući devojku od sebe, Kid neupadljivo sleže ramenima kao da želi da kaže: »Šta sam drugo mogao?« Rumena u licu, Petsi se vrati na svoje mesto, ali Buč primeti kako joj ruke drhte dok mu je pomagala da rasporedi piće po stolu.

– Dobra stvar – uzdahnu Kid okusivši viski iz svoje čaše. – A sada, Petsi, da čujemo sve od početka. Maločas reče da ti Del Finegan nije bio pravi otac?

– Da – klimnu ona glavom – tako sam rekla – ali treba da čuješ sve do kraja...

– Zbog toga smo i došli – osmehnu se Buč. – Pričaj, dete.

– Da, nije mi BIO pravi otac... ali sada JESTE – osmehnu se devojka.

Buč pogleda u Kida, koji se zbunjeno osmehivao, a onda iskapi čašu do kraja i ustade.

– Idemo mi odavde, Kide – reče tiho. – Meni je već svega do grla!

– Sedi, Buče, boga mu! – nestrpljivo reče Kid. – Hteo si da čuješ sve? Onda sedi! Petsi, pričaj dalje!

– Dugačka je to priča – uzdahnu devojka – ali . . .

– Ali za sada nemamo nikakvog pametnijeg posla – osmehnu se Kid. – Evo, čak i Buč je opet seo da te sasluša . . .

Buč nešto progunda i nali sebi novu čašu izvrsnog viskija. Onda se zavalj u fotelju, dajući svom licu veoma pažljiv izraz, iako bi najradije sklopio oči i zadremao.

– Pa, ovako . . . – počeo je devojka nesigurno. – Moja mama mi je rekla da je Dela Finegana upoznala u Rozvelu pre petnaest godina. On je već tada bio udovac i veoma bogat. Nikada nisam pitala zašto – ona postidjeno obori pogled – ali mama je došla da živi s njim ovde i povela i mene. Imala sam svega dve godine, pa se tog vremena i ne sećam . . .

– Del se nije oženio tvojom majkom? – tiho upita Kid.

– Ne – uzdahnu devojka. – Mada je on često ponavljao da bi se venčao s njom samo da nije onako brzo umrla, jedva nekoliko meseci po dolasku na ranč . . . Bilo kako bilo, ostala sam siročić, ali sam odrasla kao u svojoj kući . . . Mislim, Del se uvek ponašao kao pravi otac i bio je prema meni zaista najbolji čovek na svetu . . .

– Sve je to lepo – umeša se Buč. – Da vidim da li sam te dobro razumeo, Petsi. Finegan se nije oženio tvojom majkom, niti je tebe usvojio . . . I sama si maločas rekla da ti nije BIO otac, iako su svi mislili drukčije.

– Tačno, ali mi sada JESTE otac. Postoji testament u kojem je Del sve svoje imanje ostavio meni, priznajući me za svoju kći . . .

Kid tiho zviznu i dva prijatelja se zgledaše. Ako je to bilo tačno, Petsi Finegan bila je jedna od najboljih partija u Novom Meksiku.

– Da raščistimo najpre nešto drugo – strpljivo reče Kid. – Ima li Finegan negde još kakve rodbine?

Devojka obori pogled, nervozno se igrajući kičankom zavese koja je visila kraj njene fotelje.

– Dakle?

– Izgleda da ima – uzdahnu najzad Petsi. – Del je često pominjao svog brata od strica negde u Teksasu . . .

– I? Nije ga pomenuo u testamentu?

– Taman posla – osmehnu se devojka. – Trebalo je bar jednom da čujete kako škrguće zubima čim se seti tog Trevora Finegana. Nikada mi nije ispričao detalje, ali sam stekla utisak da ga je rođak gadno nasankao sa nekom stokom dole u Penhendlu; mislim da je to bio i razlog što je Del došao čak u Novi Meksiko i zavukao se bogu iza leđa.

– Hmmm... malo je velikih odgajivača stoke čija je prošlost potpuno čista – promrmlja Kid. – Sada su to sve već stare priče. Međutim, postoji jedna stvarna opasnost, Petsi... taj drugi Finegan, ili neko iz njegove porodice, dođe ovamo i zatraži Delovo imanje. Da li si ti videla taj testament?

– Nisam – tužno reče devojka. – Del mi je to rekao tek pred samu smrt... da me je usvojio i ostavio mi čitav ranč. Umro je nekoliko trenutaka kasnije, a ja sam toliko plakala da... Odmah potom počela je trka i pucnjava unaokolo, tako da mi testament nije ni na pamet pao...

Kid ustade sa svog mesta.

– Onda je ovo pravi trenutak da ga potražimo – reče čvrsto. – Del ti nije rekao gde ga je ostavio?

– Jeste... u njegovoj radnoj sobi je jedno veliko staro »Sveto pismo«. Del nije bio pobožan, ali je tu knjigu čuvao jer se u njoj nalazi rodoslov Fineganovih, star gotovo dvesta godina. Često mi je to pokazivao.

– Odmah ćemo videti – osmehnu se Buč. Krenuo je za Kidom i devojkom do susedne prostorije, gde Petsi bez oklevanja priđe velikom radnom stolu. Knjiga je stajala na samoj sredini stola i videlo se da je pokojni Finegan često prelistavao.

Petsi drhtavom rukom otvori teške korice u kožnom povezu. Lagano, a onda sve brže prelista-

vala je požutele listove velikog formata...

Testamenta nije bilo.

– Sačekaj – Kid uze knjigu iz ruke i sam je pažljivo prelista, okrenuvši je naniže kako bi svaki umetnuti list hartije ispao.

Plave oči devojke ispuniše se suzama. Iznad njene pognute glave Kid značajno pogleda Buča, a ovaj tužno zaklima glavom.

– Petsi, ko je sve video taj testament, osim Finegana, naravno?

– Advokat... – zajeca ona. – Boker iz Rozvela... On je sastavio testament, tako je rekao Del...

– Ovde ga nema, kao što vidiš – reče Buč. – Da ga nije Finegan ostavio na neko drugo mesto...

– Ne verujem...

– Hmmm... ostaje jedino da pošaljemo telegram advokatu i pitamo da nije kod njega...

– Ne – devojka odmahnu glavom. – Boker je umro pre tri... tri meseca...

Buč uzdahnu i sleže ramenima.

– Petsi – počeo oprezno. – Da li si, ovaj, sigurna da ti je Del upravo tako rekao za testament?

Samo su refleksi Sandens Kida spasli Buča od razjarene tigrice u koju se u trenutku pretvorila ljupka Petsi Finegan. Kid uspe da joj istrgne revolver koji joj se munjevito stvorio u ruci.

– Hej! – iznenađeno uzviknu Buč. – Dete, pa ti imaš, izgleda, irske krvi u žilama!

– Ovo ću za sada zadržati – osmehnu se Kid stavljajući mali revolver u džep svog kaputa. – Zaista, Petsi, koje je tvoje pravo ime?

– Finegan! – prkosno uzvratila ona. – Del Finegan priznao me je za kćerku! Pismeno! Taj dokument samo treba naći!

– U redu, u redu – umiri se Buč. – Recimo da je tako . . . ali kako si se zvala pre toga? Odnosno, kako se zvao tvoj pravi otac?

Devojka obori pogled. Dva prijatelja se ponovo zgledaše.

– Ne znam – prošapta Petsi. – Mama to nikada nije htela da mi kaže . . .

Kid bespomoćno sleže ramenima i pride devojci, koja je klonula u ogromnu naslonjaču pored stola.

– Dobro, nemoj sada plakati – reče nežno. – Buč i ja ćemo razmisliti i videti šta još može da se učini . . .

– Vas dvojica mi ne verujete – prekorno zajeca ona. – Najbolje je da odete odavde! Ja ću već umeti da se snađem! Bak . . . Bak Men-son je pošten čovek, on će mi pomoći!

– Pravo dete! – uzdahnu Kid. – Odmah se naljuti . . . Pre nego što nas oteraš odavde, dozvoli da ispitamo još jednu mogućnost . . .

Devojka podiže glavu i u plavim očima ponovo se pojavi sunce.

– Koju?

– Ko je sve mogao da uđe ovde poslednjih dana? A naročito da-

nas za vreme ove gužve na ranču?

– Ko? – gorko se osmehnu Petsi. – Ko god je hteo! Otkako sam se vratila iz grada, nisam se ni odmakla od Delove postelje. Mogao je ući svaki od one petorice propalica i odneti šta god hoće!

Buč se trže.

– Petorice? Rekla si petorice?

– Pa, da – začuđeno ga pogleda ona. – Noks i još četvorica . . .

– Meni se čini da si maločas pomenula samo četvoricu – progundala Buč, ali začuta i odmahnu glavom kada ga Kid preseče pogledom.

– Dobro – pomirljivo reče Sandens. – Treba i s tim da računamo, da je jedan od njih upao ovamo i uzeo testament . . . premda ne znam čemu bi mu poslužio taj komad hartije . . .

– Njemu svakako ne – osmehnu se Buč. – Međutim, neko od Fineganove rodbine skupo bi ga platio, zar ne?

Petsi poskoči.

– Naravno! Mora da se tako dogodilo! Najzad, Teksas nije tako daleko . . . Možda je neko od njih našao da je tata . . . Del bolestan!

– U redu – osmehnu se Kid. – Ti ostaješ onda ovde sa kaubojima, Petsi. Pretraži još jednom Delovu radnu sobu, možda se testament nalazi na nekom drugom mestu. Stari ljudi često su zaboravni, znaš . . . Buč i ja ćemo u grad, da se raspitamo nije li neko od Noksovih ljudi stigao tamo.

– A zašto ne biste ostali ovde? – trže se Petsi. – Noć tek što nije pala. Kako ćete jahati po mraku?

– Kid i ja vidimo kao mačke – uveravao je Buč. – Ne, dete, ovde se više ništa neće dogoditi. Bak će biti na oprezu. Moramo u grad kako bismo se raspitali za Fineganovu rodbinu, a za to nam je potreban telegraf. Gde ono reče da su Fineganovi živeli?

– Del je pominjao Alpajn u Tekساسu – promrmlja Petsi – ali je to bilo davno. Ko zna gde su se oni do sada preselili?

Kid je potapša po ramenu.

– Videćemo, devojčice. Najvažnije je da se ti više ničega ne plašiš. Sve će biti u redu. Buč Kasidi i Sandens Kid na tvojoj su strani!

– Sandens Kid svakako – promumla Buč, pazeći da ga devojka ne čuje. – A za tog Kasidija ćemo da vidimo . . .

* * *

Sunce je na Fineganovoj visoravni zalazilo rano, zahvaljujući krševitim vrhovima Sijera Blanke, pa su dva prijatelja jahala u polumraku prema uskom ulazu u klanac koji je vodio prema San Rafaelu.

– Dakle? – upita Buč posle dužeg ćutanja.

– Šta? – leno reče Kid. – Lice mu je bilo smrknuto.

– Mala laže, zar ne?

– Izgleda – uzdahnu Kid. – Šte-

ta . . .

– Da, zgodna je . . .

– Ne samo zato . . . Video si kako je odlučna? Ranče »DF« ostao bi u dobrim rukama kada bi ga ona mogla naslediti.

– Je li? I onda bi se ti i ona lepo venčali i srećno živeli sve do smrti? – podrugljivo reče Buč. – Ne pada ti valjda nešto takvo na pamet?

– A zašto da ne?

Buč ga pažljivije pogleda, ali je sumrak skrivao Kidovo lice.

– A ja, do đavola?

– Ti? Hmmm . . . pa valjda bi se našlo i neko mesto za tebe na ovolikom ranču. Šteta što nisi bolji s lasom, mogli bismo te primiti za kauboja . . .

– Kide!

Sandens se zvonko nasmeja.

– Koji ti je đavo, Buče? Zar ne vidiš da se šalim? Ne pada mi na pamet da se zavučem na taj ranč, bogu iza leđa, iako je mala zgodna, moraš priznati.

– Nisam baš siguran da ti ne pada – progundā Buč, malo umiren. – Dobro, šta misliš da sada preduzmemo?

– Treba joj nekako pomoći – odlučno reče Kid. – U redu, ona nije kćerka matorog Finegana, pa šta? Ima više prava na to imanje od svakog drugog koji je ceo vek proveo hiljadu milja odavde, a jedina zasluga mu je što nosi isto ime kao pokojni Del.

– Može biti – sleže Buč rameni-

ma. – Samo mi se čini da zakon drukčije kaže . . .

– Zakon! – frknu Kid. – Otkad ti toliko vodiš računa o tome šta zakon govori, prokletstvo?

– Dobro, dobro . . . Videćemo već kad siđemo u grad. Zaista si želeo da se raspitaš o Fineganovoj rodbini?

– Neee . . . bio je to samo izgovor da odemo sa ranča. Nemamo tamo više nikakvog posla, ali Petsi to svakako ne bi shvatila. A i zašto bismo se raspirivali o Fineganovim rođacima? Ne brini, sjatiće se ovde kao mušice na lešinu i bez poziva!

– Odlično! – uzdahnu Buč. – U svoj ovoj gužvi zaboravili smo na ručak, boga mu. Jedva čekam da nešto ubacim u kljun, pa u krevet. Ni noćas se nisam naspavao kao čovek!

– Ideja nije loša – klimnu Kid glavom – sem što bih se ja najpre ipak okupao. Prekriven sam prašinom od glave do pete.

Prva svetla grada ugledali su tek pošto su izašli iz klanca. Kuće oko njih postajale su sve zbijenije.

Ko zna zbog čega, Buč je imao utisak da je u gradu mnogo življe nego obično. U svakom slučaju, sveta je bilo po ulici više nego drugih večeri.

– Kao osinjak – progundā Kid. – Šta li ih je toliko uzбудilo?

– Baš me briga! Hoću večeru i krevet. Saznaćemo već ujutru! Šta je da je, nas se to ne tiče!

– Siguran si? – osmehnu se Kid.

– Proketo siguran – zareža Buč.

– Uostalom, tvoja stvar . . . Ja idem pravo u hotel!

Sjahali su pred hotelom i Buč dobaci novčić dečaku koji se spremno ponudio da im odvede konje u štalu. Ispravljajući leđa ukočena od jahanja, Kid prvi odgurnu pokretna vrata saluna, mnogo punijeg nego inače.

– Tamo je jedan slobodan sto – pokaza Buč glavom. – U uglu . . .

Njihova pojava izazvala je mnogo radoznalih pogleda, mnogi su razgovori naglo prekinuti. U salunu zavlada neugodna tišina. Prekinuo je nečiji nervozni preglasni smeh. To kao da je bio znak. Stolicе ponovo zaškripaše i nastavi se uobičajeni žagor, nešto usiljeniji i glasniji nego obično.

Praveći se da ništa ne primećuju, dva prijatelja ukočenim korakom priđoše slobodnom stolu i privukoše stolice. Dekster, momak koji je posluživao, odmah se stvori pored njih.

– Šta je ovo večeras, Dekstere? – osmehnu se Buč. – Nešto se dogodilo u gradu?

– Dogodilo? – Mladićevo iznenađenje bilo je loše odglumljeno. – Ne bih znao da li se nešto dogodilo, mister Kasidi, časna reč.

– Aha, klimnu Buč glavom. – Pa, dobro . . . Donesi nam biftek, krompir, pitu od jabuka. Pivo, Kide? Dva piva. Brzo, crkavam od gladi!

Čekajući večeru, Buč sa uživanjem otpi dug gutljaj iz krige piva koja se već stvorila pred njim.

– Uh . . . ovo je dobro, Kide. Najbolja stvar za spiranje prašine iz grla . . . Kide, kud si to zinuo?

Sandens je kao opčinjen zurio nekuda iza Buča, tako da se i ovaj zbunjeno osvrnuo.

Sama za jednim stolom hladnokrvno je večerala jedna divna crnokosa dama u savršenoj večernjoj haljini, koja je malo previše skrivala za Bučov ukus. Lepoti, držanju i ponašanju te dame nije se imalo šta prigovoriti; svaki njen pokret svedočio je o finim manirima, na kakve San Rafael svakako nije bio navikao.

– Auuu! – okrete se Buč svom ortaku. – Vide li ti ono, Kide?

– Aha . . . – klimnu Kid glavom.

– Ko li to može biti, do đavola? Nisam je još video u gradu!

Dekster je pritrčavao, pozvan pokretom Kidove ruke.

– Izvolite?

– Ko je ona dama tamo? – upita Kid pokazujući glavom.

– Gospođa Fosberi – lakonski odvrati momak.

– Gospođa Fosberi? Ona živi ovde, u san Rafaelu?

– Ma kakvi! – odmahnu Dekster rukom. – Iz Laboka je. Večeras je doputovala kočijom preko Rozvela.

– Je li? I šta radi ovde gospođa Fosberi? I šta je sa gospodinom Fosberijem?

Momak sleže ramenima.

– To već ne bih znao, verujte. Mislim ono za gospodina Fosberija . . . Gospođa se, čim je stigla, raspitivala za ranč »DF«. Matori Torres sa recepcije kune mi se da je gospođa pri tom uzdahnula i pomenula »svog jadnog čika Dela«, ako vam to nešto govori.

– Isuviše – progundā Buč. – Hvala ti, Dekstere. Donesi nam još po jedno pivo.

Dva prijatelja se zgledaše dok su naginjali krige.

– Šta sam ti rekao? – progundā Kid. – Sjatiće se kao muve na lešinu!

– Pa, ova mušica ovde nije za bacanje – isceri se Buč. – Kad malo bolje razmislim, to je ženska po mom ukusu . . . ho-ho-ho!

– Šta se keziš? – namrgođeno reče Kid. – Opet ti je neka šašava ideja pala na pamet?

– Naravno! Ako je gospođa Fosberi rođaka Dela Finegena, onda i ona može računati na to nasleđstvo . . .

– Zanima me samo šta će gospodin Fosberi reći na tvoje planove – kiselo se osmehnu Kid. – Međutim, ima nečeg u tome što govoriš . . .

On pažljivo zagladi rukama svoju plavu kosu, otrese malo prašine sa rukava sakoa i ispravi se sa svojim najzanosnijim osmehom na licu.

– Hej, kuda? – trže se Buč.

– Da pitam gospođu kako je pu-

tovala – osmehnu se Kid. – Vidimo se, Buče . . .

Sa osmehom na licu, Kid učtivo skide svoj šešir pred damom za susednim stolom. Gospođa Fosberi ga odmeri pogledom koji nije obećavao ništa dobro, ali se Kid napravi da to ne primećuje.

– Oprostite, gospođo – reče učtivo. – Moje ime je Sandens Kid. – Želeo bih da progovorim sa vama nekoliko reči.

– Još nisam završila večeru – hladno reče ona.

– Stvar je prilično hitna – osmehnu se Kid privlačeći stolicu. – Ako nemate ništa protiv . . .

– Imam – sleže ona ramenima – ali se u ovoj rupi žene očigledno ne poštuju . . .

– Mislim da će vas zanimati ono što imam da vam kažem – produži Kid ne obraćajući pažnju na njene reči. Poverljivo se nagnuo preko stola. – Upravo dolazim sa ranča vašeg rođaka – dodade tihim glasom.

Gospođa Fosberi sporim pokretima odloži nož i viljušku i obrisa usta krajem salveta.

– Pa?

– Pretpostavljam da već znate da je on umro?

– Da. Znam.

»Prokleta hladnokrvna žena«, pomisli Kid. »Sreća što nisam preko puta nje za stolom za poker . . . Ali je zato i prokleta zgodna, sa tim velikim ustima i blistavim crnim očima . . .«

– Vi zaista imate nešto važno da mi kažete – hladno produži žena – ili ste seli tu da biste uživali u mojoj lepoti?

– I jedno i drugo – isceri se Kid. – Mada priznajem da mi je ovo drugo trenutno važnije . . .

– Vrlo dobro. Budite ljubazni i pređite na stvar kada se nagledate – klimnu ona glavom, otpijajući gutljaj vina iz čaše pred sobom.

Kid uzdahnu. Ova žena nije bila protivnik za potcenjivanje. Najzad, takva žena ne bi se ni usudila da dođe sama u San Rafael . . .

– Vi, dakle, tvrdite da ste rođaka pokojnog Dela Finegana? – upita Kid.

– Ja? Kada sam to rekla?

Bila je to jedna od retkih prilika kada se Sandens Kid zbunio. Srećom, Buča nije bilo tu, inače bi o tome slušao bar još šest meseci . . .

– Kako? – trže se Kid. – Vi niste kćerka njegovog brata od strica?

– Jesam – nasmeja se žena – ali me vi to niste pitali. Rekli ste kako tvrdim da sam rođaka Dela Finegana. Ja to nikom još nisam kazala bar u ovom gradu! I jako bi me zanimalo kako ste vi to doznali . . .

– Dugačka priča! – odmahnu Kid rukom. – Ipak, najvažnije je da sada znam s kim imam posla. Vaš otac je još živ?

– Ne, odavno je umro – odmahnu žena glavom. – Ja sam jedina preostala od Fineganovih, na žalost. Koliko znam, ni Del, moj ro-

đak, nije imao dece. Nego, recite mi zbog čega sve ovo vas zanima? Pretpostavljam da niste ni advokat ni mirovni sudija . . .

– Srećom, ni jedno ni drugo – osmehnu se Kid. – Čak i u San Rafaelu našao sam se sasvim slučajno. Ta stvar sa testamentom privukla je moju pažnju, znate.

– O? – žena podiže obrve. – Znate i za testament? Ne bih rekla da ste ovde baš sasvim slučajno, mister . . .

Kid zinu.

– A otkuda vi znate za testament?

Žena se podrugljivo nasmeja.

– Vidim da niste pravnik. Testament, odnosno njegova kopija, bio je upućen meni, kao jedinoj naslednici Dela Finegana. Premda ne vidim zbog čega ja to sve vama govorim. Uverena sam da vas se to nimalo ne tiče. Do viđenja, mister . . .

Kid je zbunjeno odmahivao glavom s jedne strane na drugu, ustajući dok je dama produžila da jede kao da se u međuvremenu ništa nije dogodilo. Samo je klimnula glavom na Kidov ljubazni pozdrav.

Buč ga je dočekao sa licem koje je gorelo od radoznalosti.

– Šta je bilo? Šta kaže? – prošapta on uzbuđeno. – Je li stvarno Delova rođaka?

Kid se umorno sruči na stolicu i iskapi do kraja tek naćetu kriglu piva.

– I ne samo to – uzdahnu. – Ona ima testament, Buče!

* * *

Buč umorno smaće čizme sa nogu, premišljajući se da li da se potpuno svuće, odlučivši na kraju da svlačenje nije vredno truda. Uostalom, često je govorio sebi, zašto bi se ujutru ponovo oblačio . . .

Tako se dogodilo da je Sandens Kid izgubio nekoliko dragocenih sekundi u trci do hodnika kada se negde u blizini začuo ženski vrisak pun užasa. Buč je izleteo prvi, sa koltom u ruci, Kid nekoliko koraka za njim, skaćući na jednoj nozi i navlačeći nogavicu na drugu.

Ne trudivši se da kuca, Buč ulete na poluotvorena vrata iza kojih je doprlo nekoliko krikova. Odbacivši ih u stranu, on se priljubi uz suprotni zid, podigavši revolver.

U sobi je bilo svetlo, tako da je jedan pogled bio dovoljan da utvrdi kako, bar trenutno, ne pretila kakva opasnost. Gospođa Fosberi, bleđa kao kreč, stajala je pored upaljene petrolejke na stolu i buljila pred sebe kao da je iznenada ugledala klupko razbesnelih zvečarki.

Buč oprezno vrati revolver u futrolu i priđe stolu.

– Šta se dogodilo, gospođo? – upita mirno. – Bubašvaba, pretpostavljam, jer u ovom hotelu

nema miševa . . .

Ona ga ošinu pogledom, ali je gnev pomogao da joj se nešto krvi vrati u obraze. U tom trenutku na vrata ulete i Kid, pridržavajući nezakopčane pantalone jednom rukom.

– Buče! Šta se dogodilo, do đavola!

– Još nisam doznao – osmehnu se Buč. – Mislim da je dama na trenutak od straha izgubila moć govora . . .

Kid je reagovao brže od njega. Gotovo odgurnuvši Buča, on dugim koracima priđe stolu i dohvati predmet koji je Kasidiju promakao.

Nož zariven u meko drvo, kroz stolnjak i još nešto . . . komad hartije . . .

Kid prelete pogledom preko hartije i zamišljeno zaklima glavom.

– Vratite mi to – energično reče gospođa Fosteri. – To nije vaše!

– Da li ste sigurni da je vaše? – isceri se Kid, dodajući Buču hartiju. – Možeš ovo vratiti gospođi, ortak . . .

Ovaj, prirodno, nije propustio da baci jedan pogled na dva reda ispisana krupnim, čitkim slovima.

»Odlazak iz San Rafaela – ili smrt!

Sablast Sijera Blanke«

– Da li ste sada zadovoljni? – jetko upita žena, istrгнуvši Buču hartiju iz ruke. – Molim vas napustite moju sobu! Odmah!

Kid se blaženo cerio.

– Nisam znao da poznajete lokalnu sablast, gospodo . . . Da vam nije i ona neki rod!

– Napolje!

Učtivo skinuvši šešir (koji nije imao) Kid se nakloni i natraške izađe na vrata, iza kojih su se već naslućivala bleđa lica ljudi koji su dotrčali na vrisak gospođe Fosberi. Buč zastade na pola puta do vrata.

– Izvinite . . . – počeo ljubazno – da li ste razmišljali šta da učinite ako se sablast vrati?

Žena ga je s nerazumevanjem gledala, gužvajući hartiju u nervoznoj ruci.

– Mislim – produži Buč cereći se – da nije lepo ako ponovo vrisnete. Ljudi ovde spavaju, znate . . .

– Napolje!

Lepa usta gospođe Fosberi zgrčiše se u grimasu gneva, ali Buč Kasidi nije čekao da vidi šta će ona preduzeti. Grohotom se smejući, on zatvori vrata za sobom i pođe hodnikom prema svojoj sobi. Kid je već bio ispod pokrivača, licem okrenut zidu.

– Kide . . .

– Molim? – začu se glas ispod pokrivača.

– Šta ti misliš o čitavoj ovoj zbrci? I ko je ta prokleta sablast?

– Ne zanima me – promrmlja Kid. – Špava mi se. Nagadaću ujutru.

– Do jutra se može svašta dogoditi – uzdahnu Buč, spuštajući se

na ležaj. – Uostalom, u pravu si . . . I sutra ima vremena za to. Peti Finigan može valjda sačekati još jednu noć.

Kid se pojavi ispod pokrivača.

– Otkuda sad Peti Finigan ovde? – upita radoznalo.

– Nije ovde, na žalost. Svakako je još na ranču . . . ali sam mislio o njoj. Ako ta zgodna dama zaista ima testament, malo se loše piše.

– To nije teško proveriti – sleže Kid ramenima. – Dovoljno je da prošetáš do njene sobe, općiniš je i zatražiš taj testament. Vrlo dobro znaš da ti nijedna ženska ne može odoleti . . .

Buč zamišljeno klimnu glavom.

– Da znaš da ću tako i učiniti.

Kid se ponovo okrete zidu.

– Poludeo si – progundá.

– Može biti, ali ipak idem da pogledam taj testament. U ovo doba noći žene su najmekše . . . i najtoplije . . .

Ne oklevajući, Buč izađe u hodnik i tiho priđe vratima gospođe Fosberi. Iznutra se nije čuo nikakav šum, pa on odlučno zakuća na vrata.

– Ko je sad? – začu se nervozan ženski glas.

– Vaš sused sa sprata – osmehnu se Buč. – Hteo bih još jednom da porazgovaram s vama . . .

– Vrlo ste uporni, mister Kasidi – javi se žena iz sobe. – Može li taj razgovor da sačeka jutro? Umorna sam . . .

Mister Kasidi?

Buč se trže. Do đavola, nijedan od njih nije pomenuo svoje ime pred njom! Sem ako se Kid nije izlanuo dole u salunu? Da li je ona znala još pre dolaska u grad da su njih dvojica u San Rafaelu? Ili je to tek odve doznala?

– I ja sam umoran, gospođo – reče Buč. – Ne bih bio ovde da stvar nije tako važna . . .

Brava posle kraćeg oklevanja škljocnu i Buč ozbiljnog lica uđe, klimnuvši glavom, iako su mu oči gotovo ispale iz duplje . . .

Gospođa Fosberi očigledno je već bila spremna da pođe u postelju. Laka kućna haljina i tanka spavačica više su isticale nego skrivale velike, ženstvene grudi i vitak stas iznad savršenih kukova. Duga crna kosa bila joj je puštena niz leđa, umekšavajući crte lica i čineći ih nežnijim i mlađim.

– Dakle? – ona je stajala pred njim, skrštivši ruke na grudima.

Buč proguta pljuvačku.

– Nećete me ponuditi da sednem? – upita.

Ona se osmehnu.

– Mislila sam da u ovom kraju muškarci to čine bez pitanja.

– Možda . . . ali ja nisam iz ovog kraja – nasmeja se Buč, zauzimajući mesto pored stola.

– O čemu ste hteli da razgovarate sa mnom?

– O testamentu.

– O? – ona podiže obrve. – Da vi niste možda advokat?

– Paaa – oteže Buč – moj prija-

telj je u neku ruku zastupnik mis
Petsi Finegan, znate, a ja...

– Petsi Finegan? Ko je Petsi Finegan?

– Ona je kćerka matorog Dela Finegana – odape Buč, pažljivo motreći lice žene. Ali ono ostade nepomično.

– Nisam znala da Del Finegan ima dece – reče tiho.

– Sad znate – isceri se Buč. – I ona tvrdi da poseduje jedan, njegov testament...

– Videli ste ga? – hladno upita žena.

– Ne, ali nisam video ni vaš...

Žena je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda odlučno klimnu glavom. Iz oveće kožne torbice izvukla je veliki koverat pun hartija i stavila ga na sto, proučavajući pogledom Bučovo lice.

– Mister Kasidi...

– Samo recite, gospodo – osmehnu se Buč. – Na starog Buča uvek se možete osloniti...

– O tome sam upravo htela i da govorim – osmehnu se ona iznenada veoma toplo. – Viski, mister Kasidi?

– U svako doba...

Nalila mu je piće u čašu iz uske srebrne flaše kao stvorene za žensku torbicu, a onda se zavalila u naslonjaču, proučavajući njegovo lice ispod poluspuštenih kapa-ka.

– Dopada vam se to što vidite? – promuklo upita Buč. – Iz časa u čas gospoda Fosberi sve više mu

se dopadala.

– Biću iskrena, mister Kasidi... da!

– Buč... Buč je sasvim dovoljno...

– A vi mene možete zvati Amanda – ljupko se osmehnu žena. – Ili Ami, ako vam je tako zgodnije. Vidite, stvar stoji ovako...

– Potrebna vam je ipak pomoć – osmehnu se Buč.

– Tačno – klimnu ona glavom. – Odrasla sam u Ostinu, zatim dugo živela u Laboku, u velikim gradovima gde se zna zakon i red. Ovaj San Rafael, bez suda, sa nesposobnim matorim šerifom... Sve sam sasvim drugačije zamišljala...

– Bojite se da ćete imati nevolja dok ostvarite svoja prava? – zamišljeno upita Buč.

– Upravo tako. Videli ste, uostalom, i sami. Kakva je to sablast Sijera Blanke? Nečija glupa šala?

– Ako je šala, onda je prilično opasna – isceri se Buč. – Koliko danas, ta sablast je izrešetala četiri čoveka. A nijedan od njih nije bio naročito naivan, možete mi verovati.

– Toga sam se i bojala – reče ona tiho. – Samoj ženi biće veoma teško u ovoj pustinji...

– Šta je s vašim mužem, gospodo Fosberi?

– Oh, on... mi... pa, recimo, više ne živimo zajedno! – reče ona zabacujući pramen kose sa čela, zbog čega se njena kućna haljina

malo otvori. Buč ponovo proguta pljuvačku.

– Hteli biste, dakle, da vam ja pomognem? – osmehnu se Buč.

Ona obori pogled, ali potvrdi glavom, igrajući se jednim uvojkom kose. Haljina se zbog neopreznih pokreta sve više otvarala.

– A šta ću ja dobiti u toj igri? – tiho upita Buč.

Gospođa Fosberi podiže pogled i Buču se učini da tone u vlažne dubine ogromnih crnih očiju.

– Ne znam, Buče... – šapnu ona. – Zar nije previše rano da to pitaš?

On ustade, ispunjavajući malu sobu svojim širokim ramenima.

– Ne, Ami – reče tiho. – Nije rano...

* * *

– Ustaj, lenštino!

Buč nešto sanjivo promrmlja i navuče ponovo pokrivač na glavu, ali je Sandens Kid bio tvrdoglaviji od mazge. Pokrivači odleteše čak na pod.

– Koji ti je đavo? – progundā Buč uspravljajući se. – Nije još ni svanulo!

– Svanulo? – nasmeja se njegov ortak. – Dečko moj, bilo je svanulo kada si se ti vratio u krevet. Uskoro će podne!

– Nemoguće – odmahnu Buč glavom. – Cini mi se da sam maločas zaspao...

– Gospođa Fosberi te lepo iz-

morila – isceri se Kid. – Jesi li uspeo da doznaš nešto?

– Ništa što do sada nisam znao o ženama – zastenja Buč ustajući. – Ali na jedan drugi, bolji način, ako možeš da me shvatiš...

– Ne pitam te za to, do đavola! – nestrpljivo odmahnu Kid rukom. – Da li si doznao šta o testamentu?

– Sve – osmehnu se Buč. – Čak sam ga i pročitao. Po njemu, Del Finegan je svu imovinu ostavio svom bratu od strica Trevoru. Tu je i drugi testament, po kojem je gospođa Amanda Fosberi jedini naslednik svog oca, Trevora Finegana. Ukratko, gospođa Amanda nosi šnjur, a mala, Peti može da postane, recimo, njena sobarica.

Kid besno lupi pesnicom o sto i opsova kroz zube.

– Dobro si pogledao? – upita. – Dokumenti su pravi?

– E, to nisu – odmahnu Buč glavom. Prepisi...

– Prepisi? – podiže Kid glavu. – Prema tome...

– Zvanični prepisi, overeni u sudu u Rozvelu – nasmeja se Buč. – Čak sam morao pohvaliti opreznost gospođe Amande što tako važne hartije nije ponela sa sobom, već ih ostavila na sigurnom mestu...

– Prokletstvo! – opsova Kid ponovo. – Šta sad da radimo?

– Mi? Ja sam se već dogovorio sa Ami? Po podne ćemo odjahati do ranča kako bi upoznala svoj novi posed! Ako hoćeš, povešće-

mo i tebe . . .

– Buče! I ti bi ono siroče ostavio bez ijednog centa?

– Koje siroče, do đavola? Del Finegan joj nije bio otac!

– Ona tvrdi da je usvojio!

– To ću poverovati tek kad vidim taj testament . . . ili bar njegov prepis – isceri se Buč. – Za sada su sva prava na strani gospođe Fosberi, a mene je imenovala za svog zastupnika. Prema tome, kolega, ako želiš nešto za malu Petsi, moraćeš najpre sa mnom na sudski dvoboj po svim pravilima države Novi Meksiko!

Kid ga prezrivo pogleda, trljajući rukom čelo.

– Tebi je još do šale!

– Meni? Potpuno sam ozbiljan. Najzad, dao sam reč da ću pomoći Amandi i naplatio prvi deo honorara . . . Častan čovek ne može pogaziti svoju reč!

– Tvoja časna reč! – zaškrguta Kid zubima. – Reč propalice!

– Kide!

Sandens Kid nekoliko trenutaka je buljio pred noge, a onda sleže ramenima i čitavo telo mu se zatrese od bezglasnog smeha.

– U pravu si, Buče – reče pomirljivo nekoliko trenutaka kasnije. – Obojica smo propalice koje su namirisale lak plen i sada se koprcao kako bismo otkinuli što veće parče. A znaš kako će se to sve završiti?

– Kako? – nasmeja se Buč.

– Kao i obično – uzdahnem njegov

ortak. – Ostaćemo bez dolara u džepu!

– Ni to nije loše, samo ako uspeemo da izvučemo žive glave . . .

– Daaa – zamišljeno reče Kid. – Bez potrebe smo se upetljali . . . ja sa Petsi, ti sa gospođom Fosberi . . .

– Kad sam ti ja to govorio – osvetnički reče Buč – nisi hteo ni da me saslušáš!

– Tačno . . . ostaje da rešimo jedan problem. Idemo li odavde ili ne?

– Ne idemo – odmahnu Buč glavom. – Meni se ovde sve više dopada.

– Vrlo dobro. A na kojoj strani ćemo biti?

Buč se uspravi, s naporom navlačeći čizme.

– Otkud znam, do đavola . . . Još se ne zna koja je strana u pravu, mada moraš priznati da gospođa Fosberi ima malo čvršće argumente u rukama . . .

– I ne samo u rukama – isceri se Kid – što si ti već proverio, jarče matori. Hajde, idemo na trg, sačekaćemo kočiju. Možda stigne još koji aspirant na Fineganovo imanje!

Sunce je ponovo nemilosrdno pržilo ovaj kutak Novog Meksika, pa su se dva prijatelja oprezno držala hladovine uz dugi niz kuća na glavnoj ulici. Čak je i trg bio prazniji nego inače jer je većinu besposličara vrućina odbila od uobičajene podnevne zabave.

– Gle, eno našeg prijatelja Deminga – osmehnu se Buč. – Baš me zanima kakvo je njegovo mišljenje o čitavoj ovoj zbrci.

Šerif im mlitavo odmahnu rukom kada su prišli sa širokim osmesima na licu.

– Berte, kućo stara! – veselo reče Buč. – Šta je? Nisi oduševljen što nas vidiš?

– Vas dvojica niste mi ovde potrebni – progundā Deming. – Pre ili kasnije, zbog Fineganovog ranča doći će do pucnjave, a dok ste vi ovde, ima mnogo više izgleda da se to pretvori u pravi pokolj...

– Zašto? – trže se Kid. – Zar nas nije tako loš glas?

– Kako zašto? – uzdahnu šerif. – Gde ste odrasli vas dvojica, bogamu? U svakom ratu oko zemlje ili vode pojavljuju se najmanje dve strane, a svaka od njih angažuje revolveraše. Naravno, nijedna od tih strana nije sigurna da će uspeti da dobije vas dvojicu, što znači da će umesto toga potražiti bar pet ljudi više nego što bi normalno uzela. Valjda već shvatate. Umesto da na svakoj strani bude po pet-šest boraca, biće ih po deset-tak...

– Volim ovog šerifa – uzdahnu Buč – što sve gleda sa one lepše strane. Prvo i prvo, naši revolveri nisu na prodaju... a drugo, koje su to dve strane koje će ratovati oko Fineganovog imanja?

– Ne znaš, je li? – isceri se nepoverljivo Deming. – A da li znaš

šta je jutros u gradu kupio Bak Menson, predvodnik sa ranča »DF«?

– Pojma nemam – sleže Buč ramenima. – Maločas sam ustao.

– Kupio je municiju. Dovoljno municije za jedan kraći rat po svim propisima. Govori li ti to nešto?

– Kako da ne? – Kid zavrte glavom. – Mala Petsi je zbrzila momka, i on je spreman da brani njeno pravo do poslednje svoje krvi. U pravu si, Berte. U San Rafaelu zaista može doći do pokolja...

– Eto vidiš – osmehnu se šerif – mada mene više zanima šta Buč ima da kaže na to. U gradu se već priča da je njega, a možda i obojicu, angažovala izvesna gospođa Fosberi... Da li je to tačno, Buče?

Buč je vrhom čizme strugao po prašini.

– Nije – progundā. – I možeš to reći kome hoćeš, Berte, do đavola!

Deming ga pogleda s nepoverenjem, ali su Bučove oči jasno govorile da tema nije zdrava za razgovor, pa se šerif napravi da zainteresovano gleda u pravcu iz kojeg je trebalo da stigne podnevna kočija.

U podnevnoj tišini, nerazgovetna tutnjava točkova čula se izdaleka, ali to nije razdremalo uspavani grad. Maloj gomilici na trgu priključilo se samo još nekoliko sanjivih lica, otvorilo se nekoliko prozora koji su gledali na trg i to je bilo sve. San Rafael je očigledno

čvrsto odlučio da njegovu sijestu ne sme prekinuti ništa manje od zemljotresa ili ratne opasnosti...

Iz kočije, koja se zaustavila u oblaku prašine, izašao je jedan jedini putnik. Visok, kršan čovek, pravog držanja i mekog hoda koji je odavao snagu i brzinu. Isto to govorile su i njegove ledene plave oči kojima je oprezno kružio oko sebe...

Ostatak njegove pojave svedočio je nešto potpuno suprotno: od mekih crnih čizama bez mamuza do dugog kaputa i šešira u istoj boji, uredne crne bradice i velikog kožnog molitvenika koji je ogromnim šakama nespreno stezao na grudi.

– Bogamu! – zastenja Buč. – Samo nam je još pop nedostajao!

Da li zato što je doček gostiju spadao u obaveze šerifa, ili zbog svog religioznog vaspitanja, Deming je prvi prišao čoveku u crnoj odeći i ućtivo se naklonio.

– Dobro nam došli, oče – reče. – Oprostite, ko je počastvovao San Rafael svojom posetom?

– Brat Džededija Karter, sveštenik Crkve svetog spasa – zvučnim, pravim propovedničkim glasom odgovori pridošlica. – Možete me oslovljavati sa »brate«, brate moj... Vi ste šerif ovog lepog mesta, zar ne?

– Da – nakloni se ovaj još jednom. – Bert Deming, to mi je ime...

– Hvala, brate Deming! – grom-

ko odgovori brat Karter. – Onda ste vi svakako i najpozvaniji da mi odgovorite na jedno pitanje: postoji li ovde, u blizini vašeg lepog grada, ranč koji pripada bratu Delu Fineganu?

– Eto ti ga sad! – prosikta Buč. – Još jedan naslednik!

Kid ga munu laktom u rebra, ne skidajući pogleda sa pridošlice, kojem je taj pogled svakako smetao, što je pokazivao i nervoznim premeštanjem s noge na nogu i pogledima ispod nisko spuštenog oboda šešira.

– Pa sad... – lukavo se osmehnu šerif – takav ranč ne postoji... ali zato postoji ranč koji je pripadao Delu Fineganu, bog da mu dušu prosti!

– Amin! – riknu sveštenik, obarajući glavu na grudi, a Deming se pobožno prekrsti.

Buču je bilo dosta te komedije. Progurao se kroz krug radoznalaca i stao pred Kartera, koji ga podozrivo pogleda.

– Zašto ste tražili Finegana, Kartere?

– Brat Finegan bio je jedan od stubova naše crkve – izdeklamova ovaj u jednom dahu – i zatražio je pomoć od svoje braće osetivši da mu se bliži kraj. Avaj, Bog nije hteo da stignemo na vreme, ali svejedno: njegova duša svakako je otišla u raj...

– Crkva svetog spasa, tako rekoste? Nikada nisam čuo za nju – osmehnu se Buč.

– Naša crkva je jedina prava hrišćanska crkva – dostojanstveno odgovori Karter, iako su mu prsti nervozno igrali po kožnom povezu molitvenika. – Istina je da nemamo mnogo sledbenika, ali je njihov broj iz dana u dan sve veći . . . a brat Finegan bio je jedan od naših oslonaca u ovom pustom kraju. Njegova mudrost i dalekovidost, međutim, pomoći će da i ovde zasja svetlost prave vere. Da, prave vere!

– Je li? A kako to?

– Podići ćemo crkvu, najveću crkvu u Americi, mesto koje će poslužiti kao hram za okupljanje pripadnika jedine prave vere. U svojoj mudrosti, brat Finegan poklonio nam je sve svoje imanje, veoma veliko, kažu . . .

Buč klimnu glavom.

– Naravno, vi kod sebe imate i neku hartiju koja to dokazuje, zar ne?

Karter obori pogled.

– Ja se, istina, ne razumem mnogo u svetovne stvari . . . ali, da. Takva hartija nalazi se kod mene, skromnog sluga božjeg kojem je palo u deo da ostvari životni san Dela Finegana i unese svetlost dana u ove mračne predele!

– Lepo – progundā Buč tiho i primače usta uhu brata Kartera. – Lepo je to, »brate«, ali se ti čuvaj mraka . . . za svaki slučaj!

* * *

– Pogledaj, Kide! – prošapta Buč.

Ugodno zavaljeni u svoje stolice, njih dvojica su lagano ispijali pivo posle dobrog ručka u hotelskom salunu, držeći na oku Džed-ediju Kartera, koji je skrušeno sedeo nekoliko stolova dalje, oborene glave i mičući usnama kao da se moli.

U trenutku kada se pred njim stvorio poveliki biftek, ta se slika iznenada promenila. »Brat« Karter je navalio kao vuk, zaboravivši na sve oko sebe. Stalni gosti saluna, istina, nisu se odlikovali nekim naročito finim manirima za stolom, ali ih je Karter sve za koplje prevazilazio. Bifteka je nestalo u tili čas i on zadovoljno podrignu, brišući masne ruke o skutove dugog crnog kaputa.

– Ta sekta izgleda i nije tako loša – progundā Kid. – Bar ne zabranjuje svojim članovima da piju . . .

I zaista, Karter je gotovo čitavo lice zagnjurio u veliku kriglu piva, sa uživanjem mljackajući usnama i češkajući bradu. A onda se zavalio u stolici i pogladio trbuh, gledajući oko sebe kao da nema nikakve brige na svetu.

– Nikada nisam verovao u boga – zamišljeno reče Buč – iako nisam odbijao da negde gore postoji neko koji vidi šta sve radimo po ovom šašavom svetu. Ali, kad pogledam kako se neki ljudi razbacuju božjim imenom . . . – on sleže

ramenima.

– To je biznis kao i svaki drugi – cinično se osmehnu Kid. – Ime božje je roba na dobroj ceni . . .

– Da, u pravu si. Štaviše, izgleda da se više isplati nego pljačkanje banaka – on glavom pokaza prema Karтеру, koji je na dlanu zadovoljno prevrtao nekoliko zlatnika od dvadeset dolara. – Vidiš?

– I ima mnogo manje rizika – složi se Kid. – Slušaj, dosta je bilo lenstvovanja uz pivo. Da odemo do Berta i vidimo čega ima novog, a?

– Ja imam posla – odmahnu Buč glavom. – Gospođa Fosberi će sad sići da pođemo na jahanje.

– Na jahanje – promrmlja Kid. – U moje vreme to se drukčije zvalo.

– Prost si! – dostojanstveno uzvрати Buč. – Gospođa želi da obiđe svoj novi posed, ništa drugo.

– U redu – sleže Kid ramenima. – Ali budi oprezan, Buče. Nisam siguran da će mala Petsi dozvoliti da neko vršlja po zemlji koju već smatra svojim!

Buč ga već nije slušao. Skočio je na noge i gotovo potrčao prema stepenicama niz koje je brzim korakom silazila žena u odeći za jahanje koja je privukla mnogo pogleda gostiju u salunu. Žene su ovde jahale u pantalonama, kao muškarci, pa se oprema gospođe Fosberi, zaključno sa perom na ljuptom šeširiću, nikome nije činila posebno pogodna za okolinu San Rafaela.

Cereći se, Kid isprati pogledom Buča, koji je s preteranom pažnjom trčkarao oko žene, a onda sa uzdahom ustade, bacivši uzgred još jedan pogled na Kartera. Ovaj je takođe gledao za ženom, a njegovu lice nije obećavalo ništa dobro.

– Oho! – pomisli Kid. Karter, dakle, već zna da ima i konkurente za Fineganovo imanje!

Sa čačkalicom među zubima i rukama u džepovima, Kid lagano odšeta do šerifove kancelarije. Odgurnuo je vrata i ušao bez kucanja. Bert Deming bio je zauzet veoma popularnim poslom prenošenja sadržaja jedne čaše u svoj želudac.

– Zdravo, Berte! – osmehnu se Kid. – Počeo si već da piješ i sam, a?

– Što da ne? – progunda šerif, nalivajući viski i u drugu čašu. – Sedi, Kide. Navratio si na razgovor ili imaš poseban razlog za ovu posetu?

– Na razgovor – uzdahnu Kid, spuštajući se na nesigurnu stolicu. – Šta misliš da preduzmeš u čitavoj ovoj zbrci oko Fineganovog imanja?

Šerif se počesa po glavi, sa grimasom koja nije nudila mnogo nade.

– Pojma nemam – priznade.

– Hmmm . . .

– Da nemaš ti možda neku ideju? – trže se šerif.

Kid odmahnu glavom.

– Ništa više od tebe. Video si hartije tog takozvanog sveštenika Crkve svetog spasa?

– Video.

– I?

– Izgleda da su u redu – uzdahnu Deming. – Ne znam šta da radim, Kide.

– Kako u redu? Napisane su Fineganovom rukom?

– Do đavola, otkuda ja znam rukopis Dela Finegana? Tačno, hartija je potpisana tim imenom, ali je ostatak odštampan, Kide. Ta šašava sekta očigledno sa svih strana prima poklone od svojih vernika; imaju štampane obrasce u kojima treba samo popuniti o kakvoj se imovini radi, gde se nalazi i tako to. Gradonačelnik mi je sve lepo pročitao.

Kid tiho zviznu.

– Dobro organizovan posao, nema šta! Nimalo ti ne zavidim, Berte. Ti si jedini koji može da preseče taj čvor!

– Jedini predstavnik zakona, misliš? – progundā Deming. – Nisam ubeđen da će sve zainteresovane strane poštovati zakon, pa se lako može dogoditi da San Rafael ostane bez šerifa.

Kid pažljivije pogleda Demingovo lice.

– Plašiš se nečega?

Deming strese još jednu čašu viskija niz grlo.

– Možda...

– Čega? Sablasti Sijera Blanke?

Deming se šuplje nasmeja.

– Vidiš, Kide, ja imam šezdeset tri godine. U svom veku video sam najmanje dve stotine mrtvaca...

– Pa?

– Nijednog od njih nije ubila ni kakva sablast, uvek je to bio neki čovek koji je mislio drukčije ili bio brži sa nožem ili pištoljem. Što je najvažnije, nije ustao još ni jedan od tih za koje znam da su mrtvi. Prema tome...

– Ne veruješ ni u sablast Sijera Blanke?

– Tačno. Neko lepo iskorišćava tu staru legendu za svoje ciljeve. Ništa više i ništa manje od toga, Kide.

– Tako sam i ja mislio – klimnu Kid glavom. – Čemu onda taj strah?

Šerif je nekoliko trenutaka ču-tao obrćući praznu čašu u ruci.

– U redu – uzdahnu – da ti kažem i to. Imam utisak da postoji neko ko je brižljivo smislio čitavu ovo zavrzlamu i sada mirno vuče konce u igri čiji je cilj bogatstvo Dela Finegana. Tog čoveka se plašim, Kide.

– Ko bi to mogao biti?

Deming se nasmeja.

– Voleo bi da znaš, je li? I ja bih...

– Dakle, još ne znaš?

Ponovo nekoliko trenutaka oklevanja. Kid je ispitivao pogledom lice starog šerifa, ali ono nije govorilo ništa.

– Ne znam – reče ovaj na kraju –

ali se nadam da ću uskoro doznati.

– Neki trag?

– Možda – sleže Deming ramenima. – Do đavola, Kide, nemoj me ispitivati. Ti i Buč ste fini momci, ali ja još ne mogu biti siguran nemate li možda i vi svoje mesto u ovom paklenom planu!

Kid se osmehnu.

– Berte, časna reč, potpuno slučajno smo se našli u San Rafaelu. Verovatno bismo do sada i otišli da se sve ovo nije dogodilo. Ne zaboravi da smo mi bili prvi na koje su ovde ispaljeni hici. I nas dvojica nekome smetamo . . .

– To nisam zaboravio – progundā šerif. – U redu . . . ali ti sada zaista ne mogu više ništa reći. Kasnije, ako budem imao neke čvršće dokaze u rukama . . .

Kid klimnu glavom.

– U redu, Berte. Ne zameram ti na opreznosti. I mnogo sreće . . .

Šerif ne podiže pogled sa stola kada je Kid ustao.

– Mnogo sreće? – progundā. – Dečko moj, mogu ti reći da će mi to i biti potrebno . . .

* * *

Sandens Kid, to je uvek tvrdio svom najboljem prijatelju i ortaku Buču Kasidiju, nije posedovao nikakvo šesto čulo koje bi ga u pravom trenutku upozorilo na opasnost. A opet, malo kome je uspelo da iznenadi Sandens Kida.

Zašto?

Pitanje je da li bi i sam Kid mogao da analizira to složeno osećanje koje ga je povezivalo sa svakim detaljem u okolini. Bio je to plod njegovog vaspitanja, iskustva, mnogih okršaja koje je uspešno ostavio za sobom. Jednostavno, bio je obučen da registruje svaku sitnicu koja bi po nečemu odudarala od uobičajenog reda stvari.

Tako se dogodilo i ovoga puta. Iako je iz šerifove kancelarije izašao pognute glave, na izgled zanesen u misli, Sandens Kid je ispod oboda šešira automatski istraživao prostor oko sebe, gotovo i nesvestan tog postupka.

Lažna drvena fasada trgovine preko puta . . .

Pogled mu je, kao magnetom privučen, zastao na toj fasadi, sličnoj desetinama drugih u gradu. »Džordž Benson, trgovina na veliko i malo« pisalo je već izbledelim krupnim slovima.

Samo što koliko juče u jednom od kružića slova B nije bilo nikakve poprečne pukotine kroz koju bi se videlo nebo.

Kid zastade, prevlačeći ruku preko čela, kao da je nešto zaboravio, a zatim brzim korakom pođe preko ulice u pravcu trgovine Džordža Bensona.

Ispod oboda šešira oči su mu i dalje bile upravljene u novu pukotinu na fasadi. Nagli pokret iza nje nije mu mogao promaći.

U trenutku kada se kroz pukotinu pojavila cev vinčesterke, Kid je kao puma u dva duga skoka preleteo ostatak prostora do zaštitenog mesta ispod fasade. Nepoznati strelac bio je toliko iznenađen da je povukao obarač, podigavši svojim hicem oblak prašine na mestu gde se Sandens Kid nalazio svega trenutak ranije.

Ovaj je u međuvremenu već trčao kroz uski prolaz između trgovine i susedne zgrade, s pogledom uperenim naviše. Kolt mu je prirodnim pokretom skliznuo u ruku.

Onako kako je i očekivao, iza trgovine mirno je stajao osedlan konj sa čijih se leđa lako moglo uzverati na niski krov.

– Šta sada?

Strelac je mogao odabrati jednu od tri strane zgrade za svoj silazak, a Kid nije mogao kontrolisati sve tri istovremeno. Naravno, bilo je logično da ovaj najkraćim putem krene prema konju, ali je sada već morao znati da je i Kid otrčao na tu stranu.

»Pat pozicija«, pomisli Kid. »Ja ne smem gore, on ne sme dole. Ako od nas dvojice prvi pomoli glavu, može se nadati metku među oči...«

Jednim udarcem Kid otera konja, koji odjuri kroz dvorište iza zgrade. Ako ništa drugo, bar je presekao odstupnicu nepoznatom...

Topot kopita i njištanje životinje

očigledno su mu dali na znanje šta se dogodilo, pa je nepoznatog zahvatila panika. Kidu su ga na vreme odali teški koraci u čizmama po drvenom krovu.

Priljubio se uza zid i podigao kolt. Gotovo nad njegovom glavom na nebu se ukazala tamna senka i čovek je besno sručio nekoliko hitaca iz kolta oko sebe, ne videći nikakav cilj.

Ali je zato Sandens Kid ispalio samo jedan metak...

Teško telo sručilo mu se gotovo pred noge i ostalo nepomično u prašini. Kid uzdahnu, dodajući još jedan metak u bubanj svog kolta. Nešto tu nije bilo u redu: ko se to usudio da potpuno sam napadne Sandens Kida, pa čak i iz zasede? Bio je to postupak vredan potpuno neiskusnog čoveka...

Ili potpuno očajnog čoveka?

Sa ulice su se čuli povici i šum brzih koraka u uskom prolazu između zgrada. Šerif Deming izlete iza ugla, sa skraćenom dvocevkom pod miškom.

– Kide! Šta se dogodilo?

– Ovaj momak je pucao na mene sa Bensonovog krova – pokaza Kid. – Ostalo već vidiš...

– Ko je to, do đavola?

Kid pokretom noge prevrte teško telo na leđa. Mršavo, prašnjavo lice tankih usana, sada otvorenih u grimasi iznenađenja i bola.

– Nikad ga nisam video – promrmlja.

– Ni ja – uzdahnu Deming – ali se

kladim da ću mu u džepovima naći četiri stotine dolara . . .

– Više – odmahnu Kid glavom. – Igra je postala opasnija nego prvi put, Berte.

– Može biti . . .

Šerif je pretraživao džepove mrtvaca, sistematski psujući San Rafaela, svoj prokleti posao, glupe plaćene ubice i tog Sandens Kida koji je došao samo da bi njemu pod starost stvarao probleme.

Kid, međutim, nije imao vremena da sasluša šerifovu tiradu do kraja. Na pamet mu je pala jedna pomisao . . .

Neko je pokušao da ubije Sandens Kida. A to je značilo da ni Buč Kasidi ne može očekivati ništa bolje . . .

Ubičin osedlan konj još se nalazio u blizini, čak je i vinčesterka bila tu, onde gde je ispala sa krova iz njegove ruke. Uštedeće nekoliko minuta koje bi izgubio uzimajući svog konja iz štale . . .

Deming se trže kada prašina polete pod kopitama konja.

– Hej! Kuda, Kide?

Sandens mu odmahnu rukom, a šerif još jednom nemoćno opsova. Do đavola, događaji su mu sve više izmicali iz ruku . . .

Kid zaista nije imao vremena da objašnjava Demingu kuda toliko žuri, jer je i sam bio zauzet smišljanjem novih i ponavljanjem starih psovki namenjenih nepoznatom ubici. Njegov konj bio je mnogo lošiji nego što je na prvi pogled

izgledalo, i Kid je već znao da će teško dostići Buča i gospođu Fosberi, ma kako njih dvoje sporo jahali na putu do ranča »DF«.

Gonjen psovkama i mamuzama, konj je nekako ipak prešao prostor do početka klanca, gde je Kid, hteo–ne hteo, morao usporiti zbog neravnog kamenitog tla, tešeći se pomišlju da ni njih dvoje nisu mogli jahati brže.

Gotovo pola časa kasnije, Sandens Kid iznenada zateže uzde i zaustavi već umornu životonju. Negde pred njim, duboko u klanecu, potmulo je zagrmeo pucanj vinčesterke, odbijajući se nekoliko puta od kamenih zidova.

Kid lako skoči sa konja, izvlačeći pušku iz futrole. Na prstima, kao mačka, prišunjavao se zavijutku i oprezno izvirio iza njega. Ništa . . . borba se, dakle, vodila još dalje u klanecu.

Motreći na kamenite zidove i retko šiblje iznad svoje glave, Kid potrča koliko su ga noge nosile, sve do stene iza koje se pružao pogled prema sledećem delu klanca. Skinuvši šešir s glave, on još jednom pomoli nos iz zaklona.

Usne mu se razvukoše u osmeh. Buč je bio tu!

Čak i u ne naročito neugodnom položaju, zaključio. Zaseda u koju su on i gospođa Fosberi upali bila je početnički postavljena, a činili su je loši strelci. Njihovi prvi hici nisu pogodili, davši tako Buču vremena da skoči s konja i povuče

ženu u zaklon.

Na nesreću, izabrao je dosta nisku i usku stenu, dovoljnu samo kao zaklon za jedno. Kao pravi džentlmen, Buč Kasidi je dami ustupio bolje mesto, ali je to značilo da on sada leži preko nje, gotovo je pokrivajući svojim krupnim telom.

Proveli su tako prilično dugo vremena, očigledno, jer su ih ljudi iz zasede držali prikovane za tle vatrom iz svojih pušaka, ne usuđujući se, međutim, da priđu i dovrše započeti posao. Buč Kasidi bio je prokleta dobar strelac. Kid je potpuno shvatao njihovu neodlučnost.

Još jedan neoprezni Bučov pokret i još jedan oblačić dima, praćen potmulim pucnjem, sa stene koja se nalazila stotinak jardi desno od Kida. Ovaj zadovoljno klimnu glavom, prinoseći kundak vinčesterke obrazu. Pre ili kasnije, taj momak će se ponovo pojaviti iz svog zaklona.

Pre nego što je uspeo da ispali taj hitac, Kid zapazi pokret među stenama na drugoj strani klanca. Neko u zasedi bio je nestrpljiv i sada se oprezno privlačio Buču i njegovoj partnerki, ne znajući da je sada i Sandens Kid u ugru.

Cev Kidove puške skrete ulevo. Metak je zaustavio čoveka u pokušaju da poguren pretrči između dve velike stene. Odjek pucnja i njegov krik nekoliko puta ponovo su se odbili od zidova klanca.

Bilo je to previše za živce čoveka koga je Kid već nekoliko trenutaka držao na oku. Skočio je na noge i psujući zasuo mecima iz puške zaklon u kojem se krio Buč, ne uspevši da proceni odakle je stigao metak fatalan za njegovog druga. Kid se hladnokrvno nasmeši i ponovo povuče obarač. Nošen silinom udara, čovek se gotovo zalepi za stenu pred kojom je stajao, klizeći lagano naniže, u potoku prašine i sitnog kamenja koje je povukao za sobom.

– Jesi li to ti, Kide? – začu se Bučov glas iz zakona.

– Ja sam – nasmeja se Kid. – Ko bi drugi bio? Ko će uvek izvlači iz nevolje?

– Pazi – oštro reče Buč – tu negde je još jedan . . .

Kid je, međutim, već izlazio iz zaklona, široko se osmehujući.

– Više nije – reče prilazeći paru koji je još uvek ležao iza stene. – Zar ne čuješ topot kopita? Taj momak je odjurio klancem kao da ga svi đavoli gone. Nego, zar ne misliš da bi bilo vreme da ustaneš i dozvoliš toj jadnoj ženi da dođe do daha?

Buč skoči na noge, a gospođa Fosberi se s naporom ispravi, ošinuivši Kida gnevnim pogledom. Nekoliko trenutaka pokušavala je da očisti od prašine svoj divni kostim za jahanje, ali uskoro odustade od uzaludnog posla.

– Bvala vam na pomoći, mister – reče hladno – ali vaša zajedljivost

nije na mestu . . .

– Može biti – sleže Kid ramenima. – Ipak, moram priznati da je prizor bio privlačan . . . bar sa moje tačke gledišta!

– Dosta! – oštro reče Buč. – Video bih tebe da si pola sata ležao na ovom suncu, a meci ti zvižde iznad zadnjice! I koji si đavo pošao za nama? Da uhodiš?

Gospođa Fosberi odmakla se nekoliko koraka, krenuvši prema svom konju, koji je zajedno sa Bučovim mirno stajao tridesetak jardi dalje. Kid iskoristi tu priliku da značajno namigne Buču.

– Šta se dogodilo? – tiho upita ovaj.

– I na mene je neko pucao u gradu – šapnu Kid. – Mora da je u pitanju plan da nas dvojicu eliminišu iz igre. Zato sam i došao.

Buč uzdahnu.

– Idemo da pogledamo onu dvojicu momaka – reče glasno. – Možda ćemo doznati nešto više . . .

Bučove nade pokazale su se kao pogrešne. Ni jedno od dva lica nije im govorilo baš ništa, sem da se radi o jeftinim propalicama koji svoje revolvere iznajmljuju za ne naročito velike sume.

– Idemo – sleže Kid ramenima. – Onaj dole u gradu kao da im je bio brat, do đavola! Smučili su mi se ovakvi tipovi.

Buč pogleda u nebo.

– Šta misliš, isplati li se ići do ranča?

– Bojiš se mraka? – nasmeja se

Kid. – Otići ćemo, ne brini. Želim da vidim Petsi.

– I proveriš da li je slučajno našla testament? – isceri se Buč. – Teško . . .

* * *

– Hej, Buče – tiho se nasmeja Kid. – Pogledaj ovo!

Rani sumrak na Fineganovoj visoravni ipak je dopuštao da se pročitaju krupna, nezgrapna slova na potpuno novoj drvenoj tabli pored staze: »Privatna svojina. Stupate na tle ranča Petsi Finegan«.

– Oho! – zviznu Buč. – Videla si ovo, Ami?

– Drskost! – procedi žena kroz zube. – To je ta devojka koja tvrdi da je Del Finegan usvojio?

– Da, i mislim da ćete je uskoro videti – osmehnu se Kid. – Ali pazite na jezik pred njom, mala je kao divlja mačka!

– Ha! – prezrivo reče gospođa Fosberi. – Ja se ne plašim nikakve balavice!

Dva prijatelja se zgledaše u tami, ali su obojica odlučili da ne komentarišu najnoviju izjavu gospođe Fosberi.

Kada su stigli do kuće na uzvišici, dočekala ih je topla svetlost petrolejki na prozorima. Sve oko njih bilo je neobično mirno i tiho, kao da nešto ranije u klancu nisu zviždali meci i prolivala se krv. Sve je podsećalo na nekadašnja mirna vremena u San Rafaelu, kada

se niko nije uzbuđivao oko ogromnog imanja na visoravni.

– Ovi su neoprezni – progunda Buč silazeći s konja pred kućom. – Čak ni stražara nisu postavili . . .

Umesto odgovora, Kid se tiho nasmeja. Buč tek tada shvati šta znači metalni odsjaj uz jedan stub verande.

– Ko je to? – oštro upita čovek sa puškom u rukama.

– Buč Kasidi i Kid, Mensone – odgovori Sandens. – Dovodimo vam i jednu gošću.

– Gle? – nasmeja se predvodnik. – Nemojte mi reći ko je to. Kladam se da ću i sam pogoditi!

– U to ne sumnjam – nasmeja se Buč. – Izvini što dolazimo ovako kasno, Bak. U klancu su nas zadržali neki tipovi sa puškama.

– Tipovi sa puškama? – trže se Menson. – Ne misliš valjda da smo mi . . .

– Ne – odmahnu Buč glavom. – Dvojicu smo sredili. Nisu to bili ljudi sa vašeg ranča . . . sem ako ih niste jutros angažovali.

– Nismo – nasmeja se Menson. – Mada bog zna da nam nedostaje još četiri–pet kauboja. Hajde uđite i porazgovarajte sa vlasnikom.

– Mala Petsi je, dakle, sada vlasnica. Lepo, lepo . . . – klimao je Buč glavom. Menson ih je uveo iz hola u veliku trpezariju, za čijim stolom je večeralo nekoliko kauboja. Ljudi su podozrivo gledali pridošlice, ali ih je Menson umirio pokretom ruke.

Sa čitavom hrpom tanjira na rukama, iz kuhinje se pojavi Petsi Finegan. Menson u poslednjem trenutku stiže da ih prihvati kada je devojka vrisnula i skočila prema iznenađenom Kidu.

– Kide! Ipak si došao!

– Šta ti je, devojčice? – flegmatično je odgovorio ovaj otržući se iz njegovog zagrljaja. – Rekao sam ti da ću doći . . .

Petsi ustuknu jedan korak, tek tada shvativši da Kid nije sam. Prešla je pogledom preko Buča i zadržala ga na gospođi Fosberi.

– Kide . . . ko je ovo? Nije valjda . . .

– Jeste – uzdahnu ovaj. – Petsi, dozvoli da ti predstavim gospođu Amandu Fosberi, kćerku Delovog brata od strica, Trevora Finegana.

– Troverova kći? – zapanji se Petsi. – Sreća njena što tata nije živ. Letela bi kroz ova ista vrata pre nego što bi stigla da ih otvori!

Nozdrve gospođe Fosberi ponosno se raširiše, iz crnih očiju suknu plamen. Na neupadljiv Kidov znak glavom, Buč joj za svaki slučaj pristupi korak bliže.

– Neću dozvoliti da me vređa osoba . . . – počeo uzbuđenim glasom gospođa Fosberi . . . – osoba koja je u najboljem slučaju nezakonito dete porodice Finegan . . . da ne upotrebim neku ružniju reč!

– Šta? – ciknu Petsi i ruka joj polete prema revolveru za pojasom. – Ta kreatura mene naziva kopiletom!

Kid i Buč reagovali su zaista munjevit. Prvi je šcepao Petsi za ruku pre nego što je dotakla dršku revolvera, drugi je s malo muke otргao ženi mali deringer koji je već to izvukla odnekud iz nedara.

– U redu – odlučno reče Buč. – Dosta je bilo gluposti. Sešćemo i razgovarati kao ljudi. Umiri svoje momke, Mensone.

Ta poslednja rečenica zaista je bila potrebna jer su se kauboji preteći uspravili, neki još sa viljuškama u rukama, užurbano žvačući. Mensonovo naređenje vrati ih na mesta, ali su i dalje gundali, bacajući sumnjičave poglede na priđošlice.

– Gde možemo razgovarati na miru? – tiho upita Kid. Petsi, smirenija nego trenutak ranije, pokazala glavom naviše. – Gore. U tatinoj radnoj sobi.

Malo društvo sa Petsi na čelu uspelo se uz stepenice. Devojka se okretala na vratima.

– Ti nama nećeš biti potreban, Bak – reče. – Ostavi lampu na stolu i izađi.

Buču nije promakao pogled koji su predvodnik i devojka izmenili. Ipak, Menson mirno spusti lampu na radni sto i izađe. Njegovi teški koraci izgube se u pravcu stepeništa.

– Sedite – uzdahnula Buč, birajući mesto za sebe. – Petsi, ima li još onog viskija? Mislim da smo svi zaslužili po jednu čašicu. Amanda, zaveži!

Začudo, gospođa Fosberi vrlo je miroljubivo primila poslednje Bučove reči. Klimnula je glavom i dostojanstveno sela, prezrivo se osvrćući oko sebe.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, prekidana samo zveckanjem čaša koje je Petsi donela na poslušavniku. Buč zaokruži pogledom po prisutnima pošto je sa uživanjem otpio prvi gutljaj.

– Da počnemo, onda – nasmeši se. – Ovo je mnogo bolje od pucnjave, zar ne, Petsi? Amanda?

Dve žene postideno klimnuše glavama, a Buč zaokruži pogledom po Fineganovoj radnoj sobi.

– Da li si pronašla testament, Petsi? – upita tiho.

Stežući zube, devojka odmahnu glavom.

– Nisam . . .

– Sve si pretražila? Ovde je gomila knjiga. Sigurna si da si baš sve pregledala?

– Sve – uzdahnula ona. – Ne znam šta se to moglo dogoditi . . .

– Onda te moram pohvaliti – nasmeja se Buč – što si sve ovo dovela u prvobitno stanje. Zakleo bih se da u ovoj sobi niko ništa nije dotakao otkako smo poslednji put bili, a, Kide?

– I meni se tako čini – klimnula glavom, praveći se da ne primećuje Petsin besni pogled. – Devojčice, vreme je da zaigraš otvorenim kartama.

Ona ponosno podiže glavu.

– Šta to treba da znači, Kide?

Da sam vas lagala?

– Tako nešto – čvrsto reče Kid. – Dakle?

Samouverene maske sa lica mlade devojke nestade. Ona spusti glavu na pisači sto i glasno zarida. Dva prijatelja se zgledaše, a gospođa Fosberi prezrivo frknu preko čaše koju je prinosila usnama.

Slegnuvši ramenima, Kid priđe devojci i dotače joj rame.

– Hajde, mala – reče nežno. – Isplači se, pa nam onda sve lepo ispričaj od početka. Čiji je to plan bio? Tvoj i Mensonov?

Buč, koji je uvek birao mesto licem okrenuto vratima, prvi je primetio da nešto nije u redu. Velika okrugla kvaka malo se pomerila i vrata su se odškrinula.

– Kide! – šapnu on.

Kroz uski otvor između vrata i dovratka polete oveći duguljast predmet, sejući za sobom iskre i glasno šišteći. Amanda Fosberi vrisnu.

I ovoga puta Buč Kasidi i Sandens Kid delovali su kao dobro podmazani mehanizam. Jednim skokom Kid je preskočio sto i desnom nogom stao na zapaljeni fitilj šipke sa dinamitom. Buč Kasidi je ispalio svoj kolt prema vratima uz glasnu psovku.

Od svih prljavih trikova koje je do sada preživeo, ovaj je bio najprljaviji!

– Za njim! – dreknu Buč, ubacujući nove metke u bubanj. Kid je

već hitao prema vratima, u hodu dohvatajući šipku sa tepiha. Gospođa Fosberi uspe još jednom da vrisne, malo tiše nego prvi put.

Koraci dvojice prijatelja zatutnjaše niz stepenice. Vrata u prizemlju se otvoriše, propuštajući u hol svetlost iz trpezarije. Na njima je stajao Bak Menson sa koltom u rukama.

– Šta se dogodilo? Ko je pucao? – zaurla on.

Buč i Kid zastadoše, osvrćući se oko sebe.

– Neko je ubacio šipku dinamita u Fineganovu radnu sobu – dah-tao je Buč. – Sa zapaljenim fitiljom, prokletstvo!

Menson sa nevericom odmahnu glavom.

– Ovuda niko nije prošao . . . na stepenicama se čuje svaki korak!

– Mogao je izaći i kroz kuhinju, zar ne? – dobaci Kid. – Uostalom, ovo ti je valjda dovoljan dokaz.

On baci prema Mensonu šipku dinamita koju ovaj zbunjeno uhvati i poče da zagleda, psujući kroz zube.

– Ne vredi da jurimo za njim – tiho reče Kid svom ortaku. – Tip dobro poznaje i kuću i njenu okolinu. Mogli bismo samo naleteti na metak!

– Hej! – dreknu ponovo Menson. – Pogledajte ovo!

Donji deo šipke bio je umotan u hartijicu koju je Menson razvio svojim ogromnim prstima. Buč se naže nad nju i s nevericom zatrep-

ta gledajući u Kida.

– Proklet da sam . . . Znaš šta piše, Kide?

– Već pogađam – osmehnu se ovaj. »Pozdrav od sablasti Sijera Blanke«, zar ne?

* * *

– Kide . . . reče Buč posle dužeg ćutanja – ovo mi se sve manje dopada.

– I meni – uzdahnu Sandens osvrćući se prema gospođi Fosberi, koja je na svom konju sve češće zaostajala. – Našoj prijateljici još manje, izgleda . . . Posle ovog jahanja neće moći da sedne na svoju lepu zadnjicu najmanje tri dana!

– Ah – odmahnu Buč rukom – kod nje mi je bar sve jasno, što se za malu Petsi ne bi moglo reći.

– Daaa . . . video si kako je začutala posle one šipke dinamita. A samo trenutak ranije bila je spremna sve da prizna!

– Strah?

– Može biti – sleže Kid ramenima. – Mada ja nisam imao taj utisak. Uostalom, ko može biti siguran u ženska osećanja?

Po izlasku iz klanca i na prilazu San Rafaelu, bilo je mnogo svetlije nego među stenama, pa su i konji življe zakoračili osećajući blizinu štale. Pred njima su bile retke svetiljke u gradu, razbacane tamo i amo duž obale reke. San Rafael je mirno spavao, čekajući novi dan, isti kao i svi prethodni . . .

Ali je taj mir bio samo prividan. Već kod prvih gradskih kuća, Sandens Kid tihim glasom upozori Buča na opasnost. Nekoliko ljudi je stajalo na verandi najbliže kuće, odakle je dopiralo mutno svetlucaje oružja u njihovim rukama.

– Ko ide? – javi se jedan preplašeni glas sa te strane. – Stanite!

– Ovde su Buč Kasidi i Kid, sa gospođom Fosberi – odgovori Sandens veselo. – Čemu ova zaseda, poštovani građani San Rafaela?

Jedan od ljudi, sa puškom u rukama, oprezno siđe sa verande pred njih. Na mesečini Buč uspe da prepozna Kolbija, vlasnika štale.

– Oni su! – doviknu svojim drugovima na verandi. – Možete proći – klimnu glavom jahačima.

– Šta se dogodilo ovde, do đavola? – upita Kid. – Kakve su ovo naoružane straže po gradu?

Kolbi sleže ramenima. – Neko mora brinuti o redu i zakonu, zar ne? Šerif Deming je mrtav . . .

– Šta? – zinu Buč. – Nemoguće!

– Ne morate mi verovati – govorio je čovek tiho – ali stvari tako stoje, prokletstvo! Uvukao se u kuću punu naoružanih ljudi i ubio Berta Deminga . . .

Buč Kasidi i Sandens Kid se zgledaše.

– Ko?

– Sablast Sijera Blanke – prošapta njihov sagovornik. – Ko drugi?

Buč pljunu u prašinu.

– Šta se dogodilo? – sanjivo upita gospođa Fosberi, kojoj je verovatno promakao ovaj tihi razgovor.

– Ništa, Ami – odmahnu Buč rukom. – Idemo u hotel. Doznaćeš već sve sutra ujutru. Laku noć, gospodo!

– Trenutak! – zadrža ga Kid pokretom ruke. – Kada se to dogodilo, Kolbi?

– Predveče. Šerif je pozvao sve viđenije građane i rekao im da sa oružjem dođu u gradsku većnicu. Nikome nije hteo da oda o čemu se radi, ali . . . do đavola, šerifovao je ovde više od petnaest godina. Imali smo toliko poverenja u njega . . .

– I šta se onda dogodilo? – prekide ga Kid.

– Posedali smo unaokolo, kao i obično, a Bert je izašao ispred nas. Nagovestio je da zna objašnjenje za sve ovo što se poslednjih dana događa u San Rafaelu . . .

– I?

– Nije stigao da nam kaže – uzdahnu Kolbi. – Vrata su se otvorila i na njima se pojavila sablast Sijera Blanke. Sručio je nekoliko metaka Bertu u telo i nestao pre nego što je iko od nas dospeo i da uzvikne. Bert je bio na mestu mrtav.

– Tako, znači – klimnu Kid glavom. – Pa, hvala, Kolbi . . . nadam se da će ovome uskoro doći kraj!

– A tek ja! – uzdhanu vlasnik

štale. – Časna reč, ako se ovo pročuje, ljudi će početi da zaobilaze San Rafael.

– Prirodno – nasmeši se Kid. – Laku noć!

Ostavili su konje dremljivom dečaku u štali i popeli se mračnim stepenicama hotela. Buč zastade pred vratima Amandine sobe.

– Ako se bojiš, da pođem s tobom? – upita tiho.

– Hvala, Buče – osmehnu se ona. – Toliko sam umorna da više nemam snage ni za strah. Hvala još jednom . . .

– Kako hoćeš – sleže Buč ramenima. – Laku noć . . .

U njihovoj sobi Kid je nestrpljivo otvarao novu flašu viskija, pomažući se zubima. Buč se umorno spusti na postelju.

– Šta to znači? – pokaza glavom na flašu. – Tebi se ne spava?

– Nemamo vremena za spavanje – progundā Kid puneći čaše. – Treba ozbiljno da razmislimo. Sve vreme imam utisak da smo prevideli nešto krupno, nešto što bi nam pomoglo da razrešimo ovu aferu.

– Na primer?

– Pojma nemam – uzdahnu Kid. – Dogovorio sam se sa Demingom pre nego što sam pošao iz grada Poverio mi je da je na dobrom tragu da reši ovaj slučaj, ali . . . – on sleže ramenima.

– Prema tome, svi tragovi vode do te čuvene sablasti – namrgođeno reče Buč. – Ona se uvek u

pravom trenutku pobrine da se trag ponovo izgubi. Video si šta se večeras dogodilo sa malom Pet-si?

– Da. Zato sam i pitao kada je Deming ubijen. Čovek na dobrom konju imao je dovoljno vremena da stigne do ranča i učutka Petsi ako je mi ubedimo da progovori.

Buč se lukavo nasmeši.

– Ti, dakle, misliš da je ona šipka dinamita bila namenjena nama?

– Naravno – začuđeno ga pogleda Kid. – Kome drugom? Nama i Petsi.

– A čemu je služio onda onaj komad hartije oko nje? Čak i da posle eksplozije ostane nešto od njega, ko bi ga pročitao? Drugo, da li si obratio pažnju na fitilj?

– Fitilj? Nisam – progundā Kid. – Fitilj kao i svaki drugi . . .

– Je li? – nasmeja se Buč. – Sećaš se kako smo se mi služili dinami-
tom gore u planinama San Huan? Bez fitilja, Kide . . . nama je bilo dovoljno samo zrnce šibice utaknuto u šipku, zar ne? To ti je najsigurniji način da dinamit odmah eksplodira . . .

– Možda naš prijatelj ne zna za taj trik – progundā Kid. – Ne misliš valjda da . . .

– Upravo tako – zadovoljno klimnu Buč glavom. – Momak nije imao nameru da nas ubije, već samo da nas zaplaši – naročito da zaplaši Petsi. Taj fitilj je bio tako dugačak da smo mogli stići u pri-

zemlje pre nego što dinamit eksplodira . . .

– Boga mu, tako je! – lupi Kid pesnicom o sto. – U pravu si, buče, to mi ni na pamet ne bi palo! Do đavola!

– Ne znam šta mi je noćas – skromno reče Buč. – Mozak mi radi kao nikad. Mora da je ovaj viski mnogo dobar . . .

– Viski je dobar. Nas dvojica jednostavno nismo dovoljno razmišljali – pokajnički je mumlao Kid. – I još jednu važnu stvar smo propustili . . .

– Koju? – trže se Buč.

– Da li si ti video grob Dela Finegana?

– Grob Dela Finegana? Ne, zašto?

Kid je ćutao, cereći se, sve dok i Buč ne lupi pesnicom o sto.

– Sada ti je valjda jasno – dobaci Kid podrugljivo. – A s tom mogućnošću niko nije računao, zar ne?

– Niko – priznade Buč. – Sem možda . . . Bert Deming!

* * *

– Ne! – odlučno reče bankar, podižući pogled sa hartije koju je proučavao kroz uveličavajuće staklo. – Ovo nije potpis Dela Finegana!

Buč i Kid podrugljivo se isceriše bratu Karteru, koji ogromnom maramicom obrisao znoj koji mu je iznenada potekao niz čelo. Njihov

jutrošnji trud najzad se isplatio. Sveštenika Crkve svetog spasa nije bilo nimalo lako dovući pred jedinog čoveka u San Rafaelu koji je mogao potvrditi verodostojnost potpisa Dela Finegana na parčetu hartije kojim je neprestano mahao dokazujući svoje pravo. Da nije bilo Kidovog kolta, Karter bi verovatno još sedeo u hotelskom salunu ubeđujući posetioce svojim gromkim glasom kako treba da mu se pridruže u izgradnji najveće crkve u Americi na imanju Dela Finegana.

– Čekajte... ovo je zavera – mucao je Karter zbunjeno. – Ko mi garantuje, brate Vilson, da vi govorite istinu? Možda ste i vi zavedeni laskanjima đavoljih slugu, ili...

Bankar se zavalio u svojoj fotelji, prezrivo odmeravajući zbunjenog propovednika.

– Jezik za zube, Kartere! – reče oštro. – I ja ti nisam brat, do đavola! Imam u sefu nekoliko hartija sa potpisom Dela Finegana za koji će ti svaki laik reći da čak i ne liče na ovu žvrljotinu ovde. A što se đavola tiče, znaš kako ono kažu: ako tražiš đavola, i naći ćeš ga!

– Sve je jasno – umeša se Buč. – Hvala vam, Vilsone, na pomoći. A ti, sa nama!

– Kuda? – trže se Karter. – I mogu li da ponesem dokument koji ste mi tako zločinački oteli?

– Ta hartija ne služi više ničemu – sleže Buč ramenima. – Što se

mene tiče, možeš i da je uramiš ako ti se tako sviđa. Ideš s nama do predstavnika »Vels Farga« da uzmeš kartu za prvu kočiju do Rozvela.

– Zašto? – usprotivi se Karter. – Neću da odem odavde!

– Ostavi ga, Buče – hladno se nasmeja Sandens. – Neka ga... Građani San Rafaela znaju šta će uraditi s njim kada otkriju da se radi o varalici. Perje i katran i duga motka na kojoj će izjahati iz grada pronalasci su za koje se zna i u Novom Meksiku!

Izgleda da je Karter već imao iskustva sa pomenutim rekvizitima jer je skrušeno krenuo za dvojicom prijatelja, ne zaboravivši čak da se ljubazno pozdravi sa bankarem, koji ga prezrivo pogleda. Pola časa kasnije, Buč i Kid kao slučajno išetaše od trga odakle je polazila kočija za Rozvel. Karter se pravio da ih ne poznaje, ali je zato među prvima uleteo u kočiju, mudro se čuvajući da ni sa kim ne progovori ni reči.

– Jedna briga manje – nasmeja se Buč kada kočije nestade u oblaku prašine. – Još samo da skinemo masku toj sablasti Sijera Blanke, pa možemo dalje.

– Kuda?

Buč ga iznenađeno pogleda.

– Vidiš, o tome nisam ni razmišljao, bogamu! Dalje na jug, a? Ili u Arizonu? Čujem da se banke tamo ne čuvaju naročito brižljivo...

– Odustao si, dakle, od plana da

nađeš posao kod gospođe Fosberi kad konačno dođe do svog ranča?

– Posao?! – frknu Buč. – Ti znaš da kaubojski posao nije za mene, a gospođa već ima muža, kao što znaš . . .

– Da, ali oni ne žive zajedno – bockao je Kid.

– Svejedno – uzdahnu Buč. – Još sam mlad da bih se mogao skrasiti uz jednu ženu . . .

– Možda – osmehnu se Kid – ali o tome možeš razmišljati uz put. Konj te čeka na dogovorenom mestu, ja ću malo kasnije izjahati da ga vratim u grad. Ako odmah kreneš, stići ćeš kočiju pre nego što se ponovo spusti u dolinu reke prema Rozvelu. Srećno!

Buč prstom dotače obod šešira i nestade u uskoj poprečnoj ulici, a Kid se neupadljivo osvrte oko sebe. Uostalom, sva ta predostrožnost verovatno nije bila potrebna. Dva prijatelja su odlučila da ovoga puta igraju nasigurno.

Zamka za sablast mora biti oprezno postavljena, naročito kada u nju treba da se uhvati tako lukava i vešta sablast kakva je bila sablast Sijera Blanke . . .

Dan u San Rafaelu protekao je mirno, bez mnogo uzbuđenja, ako se ne računa sahrana šerifa Berta Deminga, kojoj je prisustvovao gotovo čitav grad. Kid je sebi prisvojio mesto među ožalošćenima, koračajući sa ozbiljnim licem kratkim putem do groblja na uzvišici,

ali su njegove oči motrile sve oko sebe.

Zapazio je da na sahrani nema nikog sa ranča »DF« mada je bilo moguće da na udaljeno imanje nije još ni stigla vest o šerifovoj smrti. I sam je primetio na sebi nekoliko radoznalih pogleda, ali se niko nije usudio da pita gde je Buč Kasidi.

»Utoliko bolje«, pomisli Kid. »Proći će više vremena pre nego što neko primeti da ga nema u gradu. A i tada, ako budu pitali, uvek mogu reći da je otišao do Fineganove visoravni«.

Oko pet po podne, nešto pre nego što će se ulice ponovo ispuniti prolaznicima, Kid neupadljivo zamače u štalu i izjuri iz grada na svom konju u pravcu zapada. Odmah po izlasku, međutim, načinio je širok luk i vratio se na istok, prema putu za Rozvel. Pred njim je bilo jahanje od nekih desetak milja.

Vratio se u vreme kada su već gorele sve svetiljke po gradu i mirno sjahao pred hotelom, a zatim svog i Bučovog konja poveo prema štali.

– A gde je mister Kasidi? – radoznalo upita jedan od Kolbijevih dečaka. – Nisam ga video od jutros!

– Buč? – nemarno odmahnu Kid rukom. – Nije ni čudo što ga nisi video. Najpre je odjahao do klanca da potraži tragove onih ljudi koji su juče pucali na nas, a zatim i do

ranča »DF« da vidi da li je sve u redu. Maločas smo došli zajedno i on je odmah legao. Spavalica, ništa drugo!

– Ima dobrog konja – s poštovanjem primeti dečak. – Po njemu se ne bi reklo da je danas prešao toliki put!

– Da, odličan konj – klimnu Kid glavom. – Buč ga je ukrao još gore u Koloradu...

– Ma hajdete – nasmeja se dečak. – Buč Kasidi i Sandens Kid konjokradice? U to nikada neću poverovati!

– I ne moraš – nasmeja se Kid dobacujući mu četvrt dolara. – Idem i ja u krevet. Laku noć!

– Laku noć, Kide!

Prošavši hitrim korakom kroz salun, Kid ustrča uz stepenice i zakuca na vrata gospođe Fosberi, cereći se kao šašav. Kada je ona otvorila vrata, međutim, lice mu je bilo potpuno ozbiljno.

– Kide! – iznenadi se ona. – Uđite, uđite! Šta je s Bučom, od jutros ga nisam videla?

– Upravo zato sam i došao – tužno uzdahnu Kid skidajući šešir. – Mogu li da sednem? Hvala!

– Nije mu se valjda ništa loše dogodilo? – trže se gospođa Fosberi. Kid je sa uživanjem posmatrao njene grudi, koje su se uzbuđeno dizale pod tankom haljinom.

– Neee... nije mu se ništa loše dogodilo. U stvari... nas dvojica smo se posvađali!

– Posvađali? Buč Kasidi i San-

dens Kid? Ne verujem!

– Da, stvari tako stoje. I bojim se da ste vi razlog toj svađi, gospođo...

– Ja?

I pored svog iznenađenja u glasu, Kidu nije promakao tašti osmeh koji je na trenutak ukrasio usne gospođe Fosberi. Žena koja je navikla da se muškarci svađaju oko nje, naravno...

– Da, vi – čvrsto reče Kid. – Ukratko, Buč je želeo da odemo oдавde što pre... Shvatljiva želja, s obzirom šta smo sve doživeli u San Rafaelu. Ja, međutim, morao sam ga podsetiti na obećanje koje je dao vama...

– Oh? Govorio vam je o tome?

– Da, gospođo. Objasnio sam mu da džentlmen ne sme prekršiti svoju reč i sve to, ali... – on sleže ramenima. – Znae kakav je Buč... uvek tvrdoglav kao mazga, da izvinite na izrazu.

– I tako?...

– I tako je odjahao još jutros – zaključio Kid tužnog lica. – Šta ćete, nisam znao da će se naše druženje tako završiti, ali...

Gospođa Fosberi nervozno je koračala po sobi, pružajući priliku Kidu da se divi njenim dugim nogama i gracioznim pokretima.

– Tako – šapnu ona. – Jedini prijatelj koga sam imala u ovom prokletom gradu... Jedini koji mi je zaista mogao pomoći da ostvarim svoja prava...

– Nemojte tako, gospođo – os-

mehnu se Kid svojim najuverljivijim osmehom. – Imate vi još prijatelja ovde ...

– Ah, vi me samo tešite – tužno reče ona, brišući jednu suzu sa divnog crnog oka.

– Ne, istina je. I ja sam vam prijatelj, gospodo.

– Vi? Ne verujem ... od početka ste bili spremni da pomognete onoj devojci koja se izdaje za kćerku Dela Finegana ...

– Priznajem – pognu Kid glavu – bila me zanela svojim lažima, ali samo u početku ... Morate priznati i da je zgodna, veoma zgodna. Međutim, posle one laži sa testamentom, sve mi je bilo jasno.

– Zaista? Vi biste mi pomogli umesto Buča?

– Naravno. Zbog toga sam i došao ovako kasno u posetu!

– Oh, Kide!

Sandens preko ramena gospođe Fosberi, koja mu se bacila u zagrljaj, malo postideno pogleda u svoj odraz u ogledalu.

Do đavola, ovo što radi nije lepo zbog Buča, ali ... u ratu i ljubavi sve je dozvoljeno.

Uostalom, kakav bi Buč bio prijatelj kada mu ovo ne bi oprostio?

* * *

Sveže obrijan, okupan i očetkan, Sandens Kid je prosto blisao, privlačeći mnogobrojne stidljive poglede ženskog dela San Rafaela, ali mnogo više pogleda

muškaraca otimalo se prema ženi koja ga je ponosno držala pod ruku. Gospođa Fosberi bila je zaista u izuzetnom izdanju: od svilenog suncobrana pod rukom i elegantnog šešira, do haljine koja je više otkrivala nego skrivala njene veličanstvene grudi.

Vrućina je bila nešto manja nego prethodnih dana, pa se na gradskom trgu okupilo mnogo više sveta da dočeka podnevnu kočiju iz Rozvela. Tome je možda bio razlog i telegram koji je rano jutros stigao za gradonačelnika. Telegram je, istina, bio poverljivog sadržaja, ali su na neki tajanstveni način svi već doznali da podnevnom kočijom iz Rozvela stiže istražni sudija, Morison sa zadatkom da konačno raščisti zbrku oko nasleđstva Dela Finegana.

– Oh, Kide! – prošapta Amanda, pripijajući se uz njegovu mišicu. – Tako sam uzbuđena!

– Zašto? – sleže Kid ramenima. – Tvoje hartije su u najboljem redu, zar ne? U tvom interesu je da sudija što pre obavi posao i uvede te u posed. Prema tome ...

– Da – zamišljeno odgovori Amanda. – Tako bi trebalo da bude, ali ...

Kid je pažljivije pogleda.

– Nestrpljiva si?

Ona potvrdi glavom.

– Kide ... ti ne možeš ni da zamisliš šta to znači za mene ... Gotovo je sa potucanjem po bednim salunima i jeftinim hotelima, sa ...

– ona začuta.

– Gospodin Fosberi, dakle, nije bio tako poštovan čovek kako si ti želela da se misli? – tiho upita Kid.

– Gospodin Fosberi je bio propalica – reče ona, ali bez mržnje u glasu. – Bila sam mlada i luda, pala sam, kao i mnoge druge, na elegantno odelo, fine manire i bogate napojnice po skupim hotelima. Prekasno sam saznala da je profesionalni kockar... i to loš kockar. Prošle su godine pre nego što sam skupila dovoljno hrabrosti da mu pokažem vrata...

– Nasledstvo ti je zaista palo u pravi čas, Amanda – osmehnu se Kid. – Ako sve bude u redu, nikada više nećeš morati da se brineš zbog neke propalice...

– Da... ako sve bude u redu...

– Hmmm... znači li taj tvoj ton da nešto može i da ne bude u redu?

Ona iznenađeno podiže pogled.

– Ne, zaboga! Sve će biti u najboljem redu...

– Utoliko bolje – klimnu on glavom. – Gle... evo i kočije!

Gradonačelnik San Rafaela, sedlar Barington, ne sačeka ni da se razide oblak prašine oko kočije. Potrčao je da otvori vrata, ponizno se klanjajući krupnom čoveku koji se s mukom izvlačio kroz njih.

– Dobro došli u naš grad, sudijo! – ponavljao je već drugi ili treći put. – Dobro došli...

Sudija mu hladno klimnu gla-

vom i osvrte se oko sebe. Čitava njegova pojava odavala je čoveka naviklog da zapoveda. Pravo, čak malo ukočeno držanje, elegantna siva odeća i torba od fine kože u jednoj ruci. Dva svetla oka jedva su se nazirala između ogromne crne brade i nisko navučenog oboda polucilindra.

– Vi ste gradonačelnik, je li? – reče promuklim, hrapavim glasom, od koga se Barington trže, poslušno klimajući glavom.

– Vrlo dobro. Pokazaćete mi gde je gradska većnica. Vaš šerif je ubijen, ako se ne varam?

– Tačno. Bert Deming... a gradska većnica je na ovoj strani, sudijo.

– Hmmm... moraćemo odmah da postavimo drugog. Ko će, inače, izvršavati moje odluke? – sudija se zamišljeno osvrtao oko sebe kao da traži pogodnu ličnost za novog šerifa. – Hmmm... videćemo, videćemo, imate ovde valjda jednog sposobnog čoveka za to mesto...

Za Baringtonom i sudijom krete čitava povorka radoznalaca smejući se sedlaru, koji je na svojim kratkim nogama jedva dostizao sudijine duge korake. Kid i Amanda išli su podalje od njih, kako bi izbegli prašinu koju je dizala gomila.

Na ulazu u onisku zgradu koju su nazivali gradskom većnicom, sudija zastade i iznenađeno se okreće gomili.

– Hej, šta je ovo? – upita promuklo. – Kuda ste pošli, narode? Šerife, ukloni ovu svetinu sa ulice! Aha, vi nemate šerifa, zaboravio sam. Gradonačelnice, šta je ovo? Kako mislite da ja radim u ovoj gužvi, bogamu?

Mali Barington je uzbuđeno poskakivao mašući rukama.

– Ljudi, uklonite se! – cičao je. – Ne možemo svi stati u većnicu, do đavola, a sudija želi mir . . . Doznaćete na vreme sve što bude odlučeno, dajem vam časnu reč!

Praćen zvižducima i negodovanjem, neobični par nestade kroz vrata većnice, dok se samozvani čuvari reda postaviše ispred njih kako bi ostalima sprečili pristup. Čak i Sandens Kid, kome su se ljudi obično instinktivno sklanjali s puta, imao je muke da sa gospodom Fosberi prođe kroz uzbuđenu gomilu.

– Kuda? – isceri se na vratima snažan momak crvenog lica. – Čuo si? Sudija ne želi nikog unutra?

– Ma nemoj! – osmehnu se Kid. – A da li znaš možda o čemu se danas raspravlja?

– Da li znam? – grohotom se nasmeja momak. – Čujete li ovoga, ljudi? Pa o Fineganovom nasleđstvu, o čemu bi drugom?

On na trenutak zastade otvorenih usta jer je tek tada poznao gospođu Fosberi. Lice mu postade još crvenije.

– Oprostite, gospođo – promr-

mlja zbunjeno. – Nisam znao da ste to vi, pa . . .

Ne čekajući kraj njegovog izvinjenja, Kid ga ukloni sa puta i njih dvoje uđu u zamračeno predvorje. Jedna vrata vodila su u dvoranu. Kid ih bez oklevanja otvori.

Sudija je, ne skinuvši ni šešir, sedeo za stolom, udobno se nalaktivši, dok su Baringtona iznenadili kako iz jednog ormana izvlači flašu i dve čaše.

– Donesi još dve čaše, Baringtone – osmehnu se Kid. – Kažu da imaš dobrog viskija.

– Šta ćete vi ovde? – uzruja se sedlar. – Sudija još nije počeo da radi, do đavola! Čovek valjda ima pravo i malo da se odmori posle dugog puta!

– Neka ih! – promrmlja sudija mašući rukom. – Sedite, gospođo. I ti, mladi čoveče, sedi. Tvoje lice mi je nešto poznato . . . Hmmm . . .

– Ne znam – isceri se Kid. – Nisam imao čast da vas sretnem.

– Može biti, može biti – rasejano je mumlao sudija, probajući viski. – Oho–ho! Ako sam dobro shvatio našeg domaćina, ova dama polaže prava da nasledi ranč »DF«?

– Da – odgovori Amanda drhtavim glasom. – Ja sam Amanda Fosberi, kćerka Trevora Finegana, koji je pokojniku bio brat od strica.

– Hm . . . hmm . . . nadam se da imate i dokumente koji će to potvrditi, drago dete. Znae kako je, zakon je zakon, a ja sam ovde

samo zbog tog neugodnog slučaja...

Malo nesigurnom rukom, ona iz svoje torbice izvuče dva velika komada hartije i dodade ih sudiji. On ih je dugo proučavao ozbiljnim pogledom, provlačeći prste kroz bradu i osvežavajući se ponekim gutljajem viskija. Sandens Kid jedva se uzdržavao od smeha posmatrajući taj prizor.

– Drago dete – zaškripa ponovo sudija – ovo su samo prepisi originalnih dokumenata, zar ne?

– Da. Originali se nalaze u Rozvelu – klimnu ona glavom. – Mislim da sam bila u pravu što se nisam izlagala riziku da tako dragocene dokumente donosim ovamo...

– Apsolutno, apsolutno – krkljao je sudija. – Predostrožna mlada dama, zaista.

– Popijte još jedan viski, sudijo – sažaljivo reče Kid. – Vidim da ste jako nazebli, a viski je najbolji za grlo.

– Ti mladiću, zaveži! – oštro reče sudija, ali mu ruka sama pođe prema čaši. – U kakvom si ti ovde svojstvu?

– Ja sam pratilac gospođe Fosberi – sleže Kid ramenima. – Lično nisam zainteresovan za to imanje... na žalost.

– Da, lepo parče zemlje, lepo parče zemlje – složi se sudija, provlačeći prste kroz bradu. – Nego, o čemu smo ono počeli... ah, da! Prepisi... Znajući za ovaj slučaj, drago dete, bio sam tako slobodan da uz sudski nalog proverim

originale dokumenata u Rozvelu...

Žena pored Kida trže se čitavim telom a na licu joj se pojavi strah.

– Proverili ste... originale? – zamuca ona. – I?

– Original ovog dokumenta zaista postoji – klimao je sudija glavom, dižući jednu od hartija sa stola. – Testament Trevora Finegana koji svu svoju imovinu ostavlja jedinoj kćeri Amandi, udatoj Fosberi. Da, veoma zanimljiv slučaj... Vidite, Delovog testamenta po kojem je naslednik njegov brat Trevor u Rozvelu nema...

– Nemoguće – prošapta Amanda. Lice joj je bilo bledo.

– Ali sam zato doznao nešto takođe veoma zanimljivo – krkljao je sudija u pokušaju da se nasmeje. – Beležnik koji je overio ova dva prepisa takođe se preziva Fosberi... Čudna koincidencija, zar ne, gospođo?

Amanda se lagano uspravi, klimajući glavom. Nešto boje vratilo joj se u lice, čak pokuša i da se nasmeje.

– U redu je, sudijo – reče tiho – ne morate dalje... Naša mala igra je otkrivena...

– Da, gospođo – klimnu sudija glavom. – Vaša mala igra je otkrivena. Lepo zamišljeno, moram priznati. Da nije bilo mene, plan bi vam mogao i uspeti. Naravno, vi ste znali da Del Finegan svom bratu od strica ne bi ostavio ni

centa od svoje imovine, ali ste isto tako znali da drugih nasljednika nema. Vaš muž je iskoristio službene pečate da načini tobožnji prepis Fineganovog testamenta... Lukavo, veoma lukavo...

– Pa šta? – sleže žena ramenima. – Bolje i prevara nego da sve to bogatstvo pripadne državi ili nekom od Delove kopiladi!

– To nisu reči za jednu damu – prekorno zakrklja sudija, podmazujući grlo novom čašom viskija. – Možete ići, gospođo, ali bih vas molio da ne napuštate grad... bojim se da ćete i vi i vaš muž morati odgovarati za ovaj drski pokušaj prevare!

Ona se prezrivo nasmeja. – To ćete tek morati da dokažete, sudijo. Kide, idemo!

Kid leno mahnu glavom. – Ne idem ja nikud odavde. Viski je stvarno odličan...

Gospođa Fosberi se ujede za usnu, ali su podrugljivi pogledi trojice muškaraca bili previše i za njene nerve. Ponosno dignute glave, ona odmaršira iz dvorane, snažno zalupivši vrata za sobom.

– Tako – hripao je sudija. – Jedan nasljednik manje... A sada mi recite kakva je to sablast Sijera Blanke?

* * *

Sandens Kid se po ko zna koji put trže iz lakog dremeža i uperi pogled u mračni hotelski hodnik.

Ne, još je sve bilo u redu...

Sedeo je satima na stolici uz vrata svoje i Bučove sobe, odškri-nuta tek toliko da kroz njih može kontrolisati početak hodnika i deo stepeništa. »Sudija Morison iz Rozvela«, pomisli jetko, »sada sigurno hrče u svojoj sobi preko puta, a ja ovde sedim i čuvam njegovu dragocenu kožu«.

»Sve u svemu«, mislio je dalje, »danas i nije bilo toliko uzbudljivo u San Rafaelu kako sam očekivao; naravno, ako se ne računa odlazak gospođe Fosberi pošto je otkrivena njena prljava igra«. Sudija je naškrabao pismo za Petsi Finegan i pozvao je da već sutra ujutru dođe u grad na raspravu o nasledstvu, pa se povukao u svoju hotelsku sobu.

Prema tome, lako se može dogoditi da prava uzbuđenja počnu tek ujutru.

Naravno, ako se u međuvremenu ne umeša sablast Sijera Blanke...

»Zbog te proklete sablasti ja i sedim ovde«, pomisli Kid. »Ne bi valjalo da sada, kada je rasplet tako blizu, nastrada naš dragi promukli sudija Morison iz Rozvela, nikako ne bi valjalo...«

Jedan stepenik škripnu. Sandens Kid se trže. Neko je dolazio. Bolje rečeno, neko se šunjao uz stepenice.

Prigušujući skutom kaputa metalni zvuk, Kid zape svoj kolt i podiže ga prema otvoru kroz koji je

gledao. Na mračnoj pozadini sada se jasno razaznavala jedna krupna senka. Nečujno se približavala vratima sudijine sobe.

– Stoj! – prosikta Kid.

Oklevanje nepoznatog nije trajalo ni delić sekunde. Kid se u poslednjem trenutku baci na pod, izbegavši kišu metaka koja je bukvalno izrešetala njegov zaklon.

»Tako mi i treba«, pomisli ljutito, ispaljujući i sam nekoliko hitaca u mrak. »Kad hoću da ga zaustavim po svim pravilima... trebalo je najpre da mu sručim malo olova u trbuh, a onda da mu naredim da stane...«

– Šta je to? Šta je to? – ču se promukli glas i sudijina vrata se odškrinuše. – Ko to puca pred sobom predstavnika zakona, bogamu?

– Natrag, ludače! – prodera se Kid. – Hoćeš da te izrešeta? Možda je još u hodniku!

Oprezno je izvirio kroz vrata, ali je taj pogled potvrdio ono što mu je instinkt govorio: nepoznati ubica već je bio daleko.

Vrata su se oprezno otvarala duž hodnika i on je iz časa u čas postajao sve svetliji.

Uzdahnuvši, Kid ponovo napuni kolt i priđe mestu gde je malo ranije stajao ubica. Izlizani tepih tamne boje još nije uspeo da upije oveću krvavu mrlju.

– Aha! – promrmlja Kid. – Pogođio sam te, kučkin sine! Sad me bar niko ne može ubediti da si za-

ista sablast!

Potpuno obučen, sudija Morrison stajao je iznad njega i radoznalo zavirivao preko Kidovog ramena.

– Šta je to? Šta je to?

– Krv? – brutalno reče ovaj, cereći se. – Niste još videli tu tečnost, sudijo?

– Dešavalo se, dešavalo – promrmlja sudija. – Ko je pucao?

– On i ja – objasni Kid. – Ja sam gađao malo bolje. Na žalost, ne i dovoljno dobro...

– Vidim da si vešt sa revolverom, mladiću – hripao je sudija. – Takav čovek je potreban ovom gradu sada kad je ostao bez šerifa. Razgovaraću ujutru sa gradonačelnikom, ali je i u okviru mojih ovlašćenja da te postavim za šerifa. Reci mi kako se zoveš i podigni desnu ruku!

– Šta? – zinu Kid. – Ja šerif? Taman posla, sudijo!

– Zašto da ne? – mumlao je ovaj. – Kladim se da bi bio bolji šerif od matorog Deminga. Digni desnu ruku i ponavlaj za mnom. Ja... Kako ono reče da se zoveš, mladiću?

– Idi do đavola! – dreknu Kid i zalupi za sobom vrata, jedva se uzdržavajući od smeha. Ovo je zaista bilo previše, čak i od šašavog sudije iz Rozvela...

Probudio se kasno ujutru, tek pošto je neko od posluge gotovo pet minuta lupao na njegova vrata. Brijanje i umivanje su ga osvežili,

pa je sa dobrim doručkom i duplim viskijem ispod opasača veselo zakoračio u pravcu večnosti, već okružene velikom gomilom radoznalih građana San Rafaela.

Zadovoljno je klimnuo glavom kada je uz prečagu opazio dva konja sa žigom ranča »DF«. To je značilo da se mala Petsi ipak odazvala pozivu sudije Morisona i dojahala u grad, verovatno u pratnji Baka Mensona.

Mala grupa već je napeto sedela u klupama kada je Kid ušao, ljubazno klimajući glavom. Pored gradonačelnika i bankara Vilsona, bio je tu još i onaj krupni momak, Kidov jučerašnji poznanik, na čijim se grudima sad kočila potpuno nova srebrna zvezda. Na drugoj strani sedeli su Petsi i Bak, nešto se došaptavajući. Kid odabra mesto pored prozora, srećom previsokog za radoznalce koji su se okupili oko zgrade.

Svi su sa oklevanjem ustali kada je iz bočne prostorije dostojanstvenim korakom ušao sudija Morison, sa gomilom hartije i tašnom pod rukom, još uvek sa polucilindrom na glavi.

– Sedite! – promumla on, uzvraćajući na pozdrav i sede i sam na svoje mesto, sa olakšanjem bacajući gomilu hartija na sto.

– Vi ste Petsi Finegan? – upita gledajući u devojku.

– Jesam, gospodine – plašljivo reče ona, ustajući kao u školi.

– Sedite, sedite – mrko reče su-

dija. – Ustacete kada vas budem i zvanično pozvao da govorite. Baringtone, vi vodite zapisnik, je li tako? Ako je sve u redu, onda da počnemo . . .

– Gospodine sudijo!

Morison podiže začuđen pogled. Bak Menson je stajao, sa šeširom u rukama, gledajući mu pravo u oči.

– Šta ste hteli, mladiću? – strogo upita sudija. – Recite najpre svoje ime, bogamu. Kako će zapisničar da radi?

– Barington me dobro poznaje – osmehnu se Menson. – Ovde sam da bih pomogao gospođici Petsi da ostvari svoja prava. Vidite, bilo je sporno da li postoji ili ne postoji testament Dela Finegana kojim on svu svoju imovinu ostavlja Petsi, priznajući je istovremeno za svoju kćer . . .

– Polako, polako – krkljao je sudija. – Koliko sam ja uspeo da doznam, ovde je sporno čak i da li je Del Finegan mrtav, do đavola! Ima ljudi u ovom gradu koji tvrde da je upravo Del Finegan sablast Sijera Blanke!

– Glupost! – povika Menson uzbuđeno, a Petsi obori glavu i pokri lice rukama. – Del Finegan sablast Sijera Blanke?! Sudijo, ko vam je to napunio uši?

Sudija ošinu pogledom Kida, koji se bezglasno nasmeja, a onda se ponovo okrete Mensonu.

– Mladiću, ko je sve video mrtvo telo Dela Finegana?

– Ko? Svi ... ili gotovo svi na ranču! Zaboga, sudijo, stari Del bolovao je mesecima ...

– Vi, devojko?

Petsi s naporom ustade.

– Da. I ja sam videla. Sudijo, vi nemate pravo ovako da nas mučite! Kakve su to izmišljotine? Del Finegan je mrtav, mrtav, mrtav!

– Vrlo dobro – hladno se nasmeši sudija. – A gde je onda njegov testament?

Bak Menson se grohotom nasmija.

– Ovde, sudijo! Petsi je konačno uspela da ga pronađe! – I ona je zaista jedina naslednica Dela Finegana!

* * *

Neko vreme prisutni u većnici samo su se zbunjeno osvrtni ne računajući Petsi i Mensona, koji su trijumfalno gledali unaokolo. Sudija Morison ipak se pribrao prvi.

– K-ha, k-ha! – zakašlja se dostojanstveno. – Dajte ovamo te hartije, mladiću. Vilsone, bićete ljubazni da posvedočite da li je na njima zaista potpis Dela Finegana.

Sudija i bankar nagnuše se nad svežanj hartija koje je Menson ponosno izvukao iz džepa. Bila je tu, naravno, i neizbežna lupa, tako da je taj postupak potrajao prilično dugo.

– Da – reče bankar na kraju. –

Nema nikakve sumnje, sudijo. Ovo je svojom rukom napisao i potpisao pokojni Del Finegan!

Petsi i Bak Menson padoše jedno drugom u zagrljaj, a gradonačelnik sa oduševljenim izrazom na licu pohita da čestita devojci. Zaustavi ga sudija koji šakom snažno lupi o sto.

– Do đavola! – dreknu mnogo jasnijim glasom. – Gde je do sada bila ta prokleta hartija?

Petsi mu okrete lice rumeno od sreće.

– Tamo gde mi je Del i rekao da će biti. Jedino što nisam ni sanjala da je te hartije sakrio ispod poveza. Bak se prvi setio da pogledamo tamo. Vidite da smo našli!

Nekoliko trenutaka sudija je zamišljeno proučavao list hartije pred sobom, a onda podiže pogled.

– Gospodo, mislim da je sada zaista sve jasno. Ovde je dokument kojim pokojni Del Finegan potvrđuje da je Petsi, ova devojka ovde, zaista njegova prava kći, a ne usvojena, mada bi to u ovom slučaju bilo svejedno. Ono što je najbitnije, jedini naslednik celokupne njegove imovine je ona – Petsi Finegan! Ostaje da raščistimo samo još jednu stvar ...

– Koju? – trže se Petsi.

– Ko je sablast Sijera Blanke, do đavola? – zakrklja gnevno sudija, lupajući ponovo dlanom po stolu.

– Mislim da će Delove hartije i u

tome moći da vam pomognu – javi se Bak Menson. – Kako vidim, niste ih pročitali do kraja, sudijo.

– Nije potrebno!

Svi se okretoše Kidu, koji je izgovorio te dve reči.

– Nije potrebno – ponovi on sa osmehom. – Mislim da ćemo vrlo brzo imati priliku i lično da je upoznamo... Sablast Sijera Blanke dolazi!

U dramatičnoj tišini, jasno se čuo topot većeg broja konja koji su u punom galopu dolazili ulicom. Gomila na ulici zažagori, ču se i poneki vrisak straha...

– Bak! – uzviknu uplašeno Petsi.

– Ako je to... on?

– Ne boj se, devojčice – pokuša Menson da je umiri, iako mu je preplanulo lice izgubilo nešto boje. – Ovde smo na sigurnom mestu... Tu je, šerif i sudija i...

– Kide! – okrete se ona Sandensu. – Ti nećeš dozvoliti da se nešto dogodi, zar ne?

– Ukoliko u tome budem uspeo – nasmeši se on mirno. – Ne boj se, Petsi. Sve će na kraju biti u redu, veruj mi...

– Do đavola, šta se ovde događa! – dreknu sudija promuklo. – Šerife, izađi i pogledaj kakva je to gužva napolju.

Momak sa zvezdom oklevajući pođe prema vratima, sa izrazom kao da ga vode na vešala. Njegova intervencija, međutim, pokazala se kao nepotrebna. Pre nego što je stigao do izlaza, u predvorju

zatutnjaše čizme i vrata odleteše u stranu odbačena udarcem noge.

Kid je hladnokrvno brojao mračna lica iznad prljave i pocepane odeće i blistavih cevi pušaka i revolvera uperenih na prisutne u većnici. Dva, tri, pet... sedam. Sedam desperadosa spremnih na sve...

Osmi je upravo ulazio, vukući desnu nogu za sobom. Obučen u uredniju i čistiju odeću od ostalih, glatko izbrijanog lica, sa tankim usnama i ledenim plavim očima, on zastade na pragu da odmeri prisutne. Preko usana mu prelete usiljen smešak.

Petsi glasno uzdahnu, pokazujući na ono što je odmah privuklo pažnju svih: opasač i kolt ukrašeni srebrnim šarama!

Nepoznati se podrugljivo nasmeja.

– Upadljivo, zar ne? – reče prijatnim, zvučnim glasom. – Šta ćete, po čemu bi ljudi inače znali da imaju posla sa sablasti Sijera Blanke kad taj posao zahteva da neprestano nosim crnu masku na licu?

Grohotan smeh desperadosa proprati te reči, ali se lice nepoznatog u istom trenutku smrači.

– Tišina, propalice! – zaurla. – Sada ja govorim, do đavola!

Dohramao je do sredine prostorijske i zagledao se u sudiju, koji je ukočeno sedeo na svom mestu otvorenih usta.

– Ti si taj sudija iz Rozvela, a? –

reče. – Odlično . . . Sve će, dakle, biti po redu i po zakonu . . .

– Ko ste vi, mladi čoveče? – dostojanstveno upita Morison. – Red je da najpre kažete svoje ime . . .

– Ona me poznaje – nasmeši se odmetnik, pokazujući glavom na Petsi. – Zar ne, sestrice?

– Šta? – zinu sudija. – To je . . .

– Da – drhtavim glasom reče devojka. – To je moj polubrat Džeremi Finegan, Delov sin iz prvog braka.

– Upravo tako, mala, upravo tako – podrugljivo se nasmeja odmetnik. – Naravno, mogu shvatiti zašto matori nije želeo da se zna za mene. Oterao me je od kuće kada nisam imao ni petnaest godina . . . ali je sada došlo vreme da naplatim i taj dug. Na kraju ću još morati da kažem i hvala matoroj budali što mi ostavlja ono ogromno imanje na visoravni, a, momci?

Ponovo kreštav smeh, umiren jednim pokretom ruke njihovog vođe.

– Piši, sudijo – reče on zapovednički – presudu ili kako se to već zove! Otprilike treba da glasi: »Sva pokretna i nepokretna imovina pokojnog Dela Finegana treba da pređe u ruke njegovog zakonitog sina Džeremija«. Ti ćeš, sudijo, valjda već znati kako taj dokument treba da izgleda . . . Inače – on preteći dotače dršku kolta, a nekoliko pušćanih cevi kao po komandi okrete se prema sudiji.

Ovaj skrušeno klimnu glavom, češkajući se po bradi.

– Mladiću, moram vas upozoriti da . . . ovaj . . . takav dokument ne bi bio zakonit pošto je iznuđen pod pretnjom oružja . . .

– To tebi neće izmeniti stvar – hladno se osmehnu Džeremi Finegan. – Niko od vas drukčije neće izaći živ iz ove prostorije . . . Prema tome, pero u ruke i piši!

Sandens Kid pređe pogledom po prostoriji, neupadljivo se izmičući. Na mestu gde se dotada nalazio, Petsi i Bak Menson bili bi između njega i dvojice desperadosa pored vrata. Srećom, gradonačelnik, šerif i zapisničar ostali su malo po strani, pod nadzorom druge dvojice. Preostala trojica i njihov vođa svu svoju pažnju posvetili su sudiji. Još samo korak ili dva . . .

– Stani! – preteći reče jedan od desperadosa. – Kuda si pošao, dečko? Kroz prozor?

– O? – oduševljeno uzviknu Džeremi Finegan. – Pa tu je i moj stari poznanik! Nisi me ovako brzo očekivao posle noćasnog susreta, zar ne? Treba da ti vratim nešto što si mi noćas poklonio . . . komad olova . . .

– Hvala – klimnu Kid glavom. – Zaista nije potrebno. Imam ja toga još . . .

– Je li? – isceri se Finegan. – Videćemo . . . gde ti je tvoj slavni drugar Buč Kasidi? Izgleda da je mudriji od tebe? Izvukao se na

vreme, a? Momci, ovoga mi posebno držite na oku! Najopasniji je među njima.

Kid tiho uzdahnu. Uspeo je da se ukloni na mesto bezbednije po Petsi, ali je zato sada na njega bila usmerena pažnja čak četvorice bandita. Naravno, ni to nije bilo loše ako njegov plan i dalje bude tekao onako kako je i zamišljen...

– Dakle, sudijo? – preteći je govorio Finegan. – Još nisi počeo da pišeš?

Umorno klimnuvši glavom, sudija otvori tašnu, nemarno bačenu na sto pored njega, a Finegan se zadovoljno nasmeja.

Dva kolta koji se stvoriše u sudijinim rukama počeli su da bljuju vatru u trenutku kada se i Sandens Kid bacio na pod, u padu izvlačeći svoje oružje. Krajičkom oka je opazio kako Bak Menson vrlo prisebno ruši Petsi na pod i baca se preko nje, a onda je svu svoju pažnju usmerio na desperadose. Oni su zaurrali od besa.

Strahoviti okršaj trajao je nekoliko sekundi, u gustom oblaku barutnog dima koji je za tili čas ispunio prostoriju. Kid je pritisnuo obarač pet puta uzastopno, pogadajući svakim metkom, iako je morao stegnuti zube od bola zbog metka koji mi je očešao čelo.

Osam ljudi je ležalo na podu u

raznim položajima kada se dim razišao. A jedino se još Džeremi Finegan pomerao...

– Proklet bic! – reče jasno i razgovetno ko zna kome pre nego što mu je glava pala u veliku lokvu krvi.

Bak Menson i Petsi lagano su se uspravljali, s poštovanjem gledajući u sudiju, koji je hladnokrvno punio svoja dva kolta. Kid ustade s poda, osećajući da mu se vrti u glavi, ali ipak nije mogao zadržati smeh posmatrajući lica preostale trojice, koji se sve vreme borbe nisu ni pomakli sa svojih mesta.

– Možete zatvoriti usta, gospodo – reče sudija češkajući bradu. – Suđenje je završeno...

– Do đavola, ne moraš se više truditi da govoriš tim glasom – do-baci Kid. – Maska ti više nije potrebna.

– Đavoia – zakrklja Buč Kasidi, skidajući sa uživanjem ogromnu lažnu bradu. – Grlo mi je propalo već posle pola sata, i pored sveg onog viskija kojim sam ga ispirao... Kako stvari stoje, izgleda da ću ovako govoriti do kraja života!

– Buče! – vrisnu Petsi. – Pa to si bio ti!

– A ko drugi? – zinu Buč. – Znaš ko su najveći majstori za hvatanje sablasti po Novom Meksiku? Buč Kasidi i Sandens Kid!

U SLEDEĆEM
BROJU

SREBRNI VOZ

